

Tvoja sam svjēća...

4. Susrēt hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”
Križevci, 2015.

Tvoja sam svijeća...

4. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Dražen Bokan i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Ivan Miklenić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Dražen Bokan, Blaženka Matić,
Ivan Miklenić, Sonja Tomić, Martina Valec-Rebić

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić i Danijela Zagorec

Korektorice: Martina Valec-Rebić i Tanja Baran

Naslovnica: Melany Klobučarić (3. r.), *Isus je umro za ljude*,
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Tisak: Tiskara Zelina

Naklada: 600 primjeraka

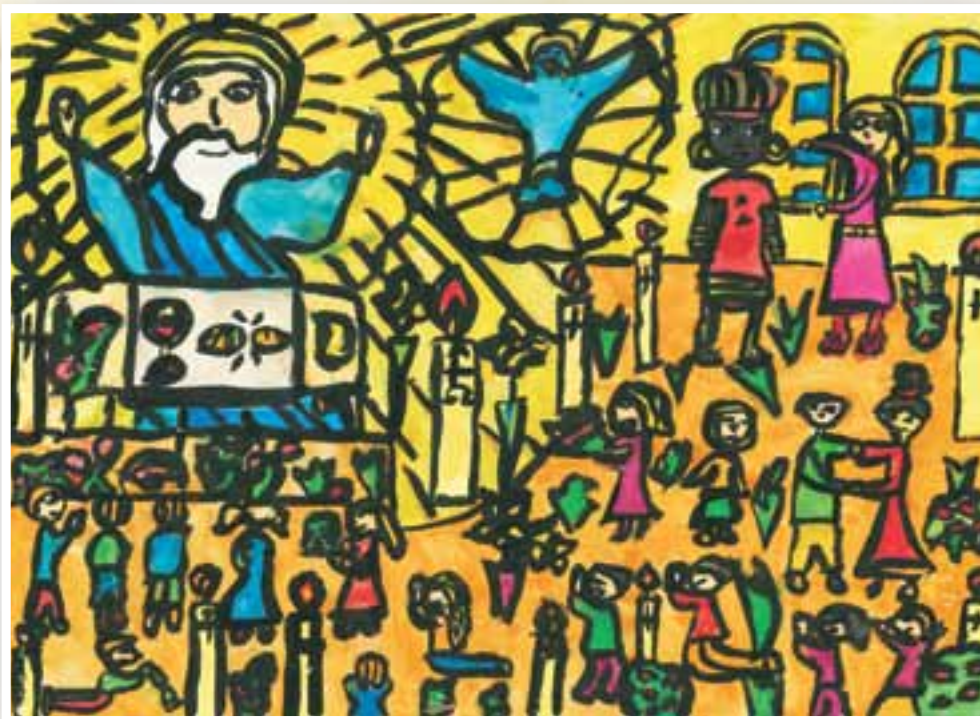
ISBN 978-953-241-464-6

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 000903579.

Tvoja sam svijeća...

4. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Katarina Petranović (6. r.), *Klanjamo se Bogu – pošujmo sve oko sebe, širimo ljubav, mir, dobrotu, blagost, sreću...*

2. NAGRADA

Voditeljica: Ksenija Marincel

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Na natječaj za 4. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2014., pristiglo je 185 književnih te 109 likovnih radova iz ukupno 65 škola s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 158 učenika iz 49 škola te 24 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz) te je pristiglo 100 pjesama, 78 prozних radova i 7 igrokaza.

Na likovni natječaj javilo se 85 učenika iz 33 škole te 14 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Stručno ocjenjivačko povjerenstvo za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić i Vojmil Žic te stručno ocjenjivačko povjerenstvo za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak i Vojmil Žic, nakon što je pročitale i pregledale radove bez znanja o identitetu autora, odlučilo je da će na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 25. travnja 2015. **nagrađen biti 21 rad** (3 glavne i 3 dodatne nagrade u žanru poezije, 3 glavne i 3 dodatne nagrade u žanru proze, 3 glavne nagrade u žanru igrokaza, 3 glavne i 3 dodatne nagrade u kategoriji likovnih radova), **13 će književnih radova biti javno izvedeno**, a **20 likovnih radova bit će izloženo** na prigodnoj izložbi „Mi smo svjetlo Kristovo”. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 67 književnih i 20 likovnih radova.

Rozalija Kušinec (1. r.), *Mi smo svjetlo Kristovo*

1. NAGRADA

Voditeljica: Ružica Štimec

Osnovna škola Vinica

Sadržaj

Riječ urednice: <i>Tvoja sam svijeća...</i>	11
Nagrađeni autori i radovi.....	19

Poezija: On svijetli stalno u dnu tvoje duše..... 23

1. Teo Hanžeković: <i>Hvala ti, Bože</i>	25
2. Leon Golubić: <i>Čuvaj me</i>	26
3. Ivana Bašek: <i>Od glave do pete</i>	27
4. Jana Držanić: <i>Bog i ja</i>	28
5. Mateo Rajković: <i>Moj prijatelj Bog</i>	29
6. Josip Stašić: <i>Nono</i>	30
7. Hana Boban: <i>Predanost</i>	31
8. Samanta Džambo: <i>Krunica u bakinoj ruci</i>	33
9. Lucija Rutar: <i>Kruh naš svagdašnji</i>	35
10. Lea Čiček Lepoglavac: <i>Božek je seposod</i>	36
11. Nola Čujko: <i>Opustila su brdovečka polja</i>	37
12. Sasha Goričanec: <i>Baug je tu</i>	38
13. Veronika Lipovec: <i>Mojsije</i>	39
14. Katarina Podgorelec: <i>Još samo jedan den</i>	40
15. Chiara Pumper: <i>Bijela golubica</i>	41
16. Ana Zuban: <i>Kontrast</i>	42
17. Dina Arlović: <i>Božić je</i>	43
18. Julija Gerenčir: <i>Tvoja sam svijeća</i>	44
19. Mia Grgić: <i>Pouzdanje</i>	45
20. Jelena Kutnjak: <i>Dor za Isuseka</i>	46
21. Veronika Matučec: <i>Tražim te, Bože</i>	47
22. Eva Perčić: <i>Božić negda i denes</i>	48
23. Marko Zagorec: <i>Tragovi srca</i>	50
24. Dora Žigmundovac: <i>Zašto volim svoju baku</i>	51
25. Lana Biljan: <i>On svijetli stalno u dnu tvoje duše</i>	52
26. Valerija Bočkaj: <i>Izidor</i>	54
27. Franko Goričanec: <i>Smrt</i>	56
28. Karla Kralj: <i>Bliskost ljudi i Boga</i>	57
29. Eva Perčić: <i>Dok zvono me prati</i>	58
30. Ivana Zgorelec: <i>Molitva</i>	59
31. Petra Žufika: <i>U zagrljaju tvoje ljubavi</i>	60

Proza: Bog i ja 63

1. Ana Marčec: *Priča pšeničnog zrna* 65
2. Ana Baran: *Slasne sestre* 66
3. Lora Čulina: *Odanost mog tate* 68
4. Rajna Erjavec: *Novo svjetlo* 69
5. Lara Janjatović: *Božićna priča* 71
6. Josipa Mihaljević: *Zahvalnost* 74
7. Antonio Zgorelec: *Oprost i predanje* 76
8. Gabrijela Antolović: *Predanost Bogu i ljudima* 77
9. Marija Barbarić: *Božić 2222* 79
10. Paula Đozić: *S tobom* 81
11. Ena Halaček: *Budući pomorac* 83
12. Martin Kopilović: *Čarolija Božića* 84
13. Marta Kunštić: *Moja učiteljica* 85
14. Ante Bazina: *Golub nade* 88
15. Marija Čurić: *Malena riječ, a tako velika* 90
16. Goran Gruborović: *Prijatelj* 91
17. Petra Jugović: *Molitva* 92
18. Ivana Klopotan: *Moje ime je Ivana* 94
19. Laura Mikulić: *Brinuti se o neznancu* 95
20. Lucija Picig: *Ivane, probudi se!* 96
21. Elena Topolovec: *Najljepši božićni anđeo* 99
22. Marija Tukša: *Pisma* 100
23. Ivana Vrbančić: *Skromnost* 103
24. Ivan Zidarić: *Zagonetka* 104
25. Karmen Baneković: *Slava* 106
26. Ana Čapek: *Brat* 108
27. Natalija Đuranec: *Okus sreće* 111
28. Ivan Hrvatin: *Bog i ja* 115
29. Anamarija Jakopović: *Spašena zbog Petra* 116
30. Josip Jambriško: *Dobro je činiti dobro* 118
31. Veronika Lončar: *Zagorka u Rimu* 119
32. Adrian Prlok: *Ljubavni rastanak* 122
33. Nikola Puhin: *Grimizni šal* 123

Igrokazi: Sigurni prijatelj.....127

1. Diana Pavliček: *Biser*..... 129
2. Nikolina Pavliček: *Rita*..... 135
3. Magdalena Lukaček: *Pitanje* 142

Likovni radovi

1. Rozalija Kušinec: *Mi smo svjetlo Kristovo*..... 6
2. Dunja Rebić: *Majka Terezija* 141
3. Anamarija Malčec: *Anđele čuvaru*..... 93
4. Viktorija Vuković: *Božji narod*..... 18
5. Ivana Bašek: *Na križu*..... 38
6. Melany Klobučarić: *Isus je umro za ljude*..... 12
7. Ana Marčec: *Isus se predao Bogu i ljudima*..... 82
8. Borna Sočev: *Obitelj odlazi na misu* 110
9. Laura Pavić: *Bogorodica* 75
10. Ema Meštrović: *Krštenje*..... 24
11. Katarina Petranović: *Klanjamo se Bogu – pošujmo
sve oko sebe, širimo ljubav, mir, dobrotu, blagost, sreću*..... 4
12. Antea Dujic: *Izvor ljubavi* 121
13. Leana Buršić: *Majka Terezija*..... 125
14. Marija Župčić: *Predanost Bogu i ljudima / Noina arka*..... 128
15. Korina Hegedić: *Svijet u Božjim rukama*..... 32
16. Mihaela Klanac: *Sveta obitelj* 72
17. Josipa Turkalj: *Kruh naš svagdanji daj nam danas*..... 34
18. Sara Knežević: *Spasitelj svijeta*..... 114
19. Petra Mihaljević: *Sveti oci – novi sveti*..... 64
20. Monika Đurinić: *Don Božo Milanović*..... 98

Tvoja sam svjeća...

Sada doista smijemo reći da su Susreti hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” postali tradicijom. Na natječaj je iz cijele Hrvatske, ali i iz područja izvan njezinih granica stiglo stotinu pjesničkih, sedamdeset i osam proznih, stotinu i devet likovnih radova te sedam igrokaza. Književni su radovi uglavnom pisani na standardu, ali ima u svim žanrovima i uradaka na dijalektima. Iz svake od triju književnih vrsta glavne su nagrade dodijeljene trima radovima, a isto je toliko i dodatno nagrađenih u žanru poezije i proze. Za zbornik je odabrano još dvadeset i pet pjesničkih, dvadeset i sedam proznih i četrnaest likovnih radova. Kao i svaki put dosad nije bilo lako odabrati najvrjednije i najbolje, no oba su se povjerenstva potrudila što realnije procjenjivati. Literarne su radove prosuđivali i ocjenjivali profesorica hrvatskog jezika na KBF-u, urednica za hrvatski jezik u izdavačkoj kući Alfa te autorica čitanaka Nada Babić, urednik dječjega katoličkog časopisa *Mak* Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora. Likovne su radove ocjenjivali docent na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Kao i u prethodnim natječajima tema je bila samo ponudena, a nipošto obvezatna. Kako je ova crkvena godina proglašena Godinom posvećenog života, takav je život i postao predloženom temom. No zbog možebitnog nerazumijevanja sintagme „posvećeni život”, svi smo se, a osobito profesori hrvatskog jezika koji su i upozorili na taj problem, složili da temu treba prereći kako bi bila bližom djeci između sedme i četrnaeste godine. Stoga je sintagma „posvećeni život” preoblikovana u „Predanost Bogu i ljudima”.

Melany Klobučarić (3. r.), *Isus je umro za ljude*

DODATNA NAGRADA

Voditeljica: Liljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Gdješto su mladi autori svoje radove upravo tako i naslovili, ali je većinom naći drukčijih, štoviše i neočekivanih naslova, primjerice: *Izidor, Smrt, Bijela golubica, Dok zvono me prati, Tvoja sam svijetla, Kruh naš svagdašnji, Moja učiteljica, Brat, Slasne sestre, Slava, Priča pšeničnog zrna, Biser, Rita, Pitanje, Anđeli me čuvaju, Isus na vodi, Krizantema, Vječni život, Odlazak Ocu...*

Dakako, svim literarnim i likovnim radovima čvrsta je, premda ne uvijek i na prvi pogled prepoznatljiva, poveznica upravo predanost ljudima i preko njih Bogu, riječju posve u skladu s Mt 5,40: „Što ste učinili jednomu od moje najmanje braće, meni ste učinili.” A upravo takvo „činjenje” i jest srž i smisao posvećenoga života, života koji se dariva drugome i jedino po njemu Drugome. Možda baš onako kao što je činio sveti seljak Izidor o kojemu jedan osmaš pjeva:

*Veliko srce
za druge je imel
siromahu sakom
pomoći je štel.
Vu gazdinom melinu
šenicu je mlel
za siromaka je male
na stranu del.*

No predanost Bogu možda nas još više dotiče dok čitamo svojevrsnu „ispovijest predanja” učenika sedmog razreda:

*Bože,
dajem ti sebe:
svoje tijelo,
um i dušu.*

No ovdje se predanost ne iscrpljuje tek u daru vlastite osobe Bogu, nego ide i korak dalje duboko uranjajući u potpuno povjerenje:

*Sa mnom radi
što god te volja.
Vjerujem tebi,
snaga si moja.*

Tu je, nadalje, svjesnost da je nužna posljedica posvemašnjega predanja da „predana/i” postaje odslik Kristov te njegov osmijeh bližnje razvedruje, njegov ih dodir pokreće. Stavljanje sebe u Božje ruke kulminira onim pavlovskim pitanjem: Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? ... smrt...?

*Ja tvoja sam svijeća
i ugasi je kad želiš,
bilo to sada
ili bilo kada.*

Ipak sebedarje u mladih autora nije „rezervirano” samo za ljude; jedan ga osmaš otkriva u svemu Božjem stvorenju, i u onomu koje smatramo živim i u onomu neživom:

*Pogled uvis, jato oblaka
Da mi se verati po njima
Igralište plače, utjehu mu pruža pas boje snijega
I Mura podivljala spaja u sebi žubor vode i šuštanje lišća.*

Susrećemo i predanost motrenu sa „suprotne strane”, s one Božje strane, tj. spoznaju da naša predanost Njemu nije moguća bez njegove predanosti nama, upravo onako kao što pjeva jedna osmašica:

*Ako se krećeš,
On te prati
Kroz mrežu straha,
Kroz sumrak duše,
Kroz gustu krošnju stabla
Tvoje kušnje.*

Jer „On svijetli stalno u dnu tvoje duše” i, stoga „ako staneš i on će stat”, ali „ako padaš, On neće dat”.

Vrlo je zanimljivo i viđenje predanosti Bogu i ljudima u proznim radovima. Nailazimo na neočekivanu lepezu predanosti, tj. sebedarja, počev od male žitarice, preko nasmijanih redovnica, zvonarke u nekom mjestasu, učiteljice koja je umjela ljubiti učenike kao svoju djecu pa sve do žrtvovanja vlastita života u pokušaju da spasi tuđi.

Tako se dijete iz trećeg razreda identificira sa zrnom pšenice koje se predaje, tj. dariva ljudima:

Ja sam bio sretan jer je od mene nastalo nešto toplo, fino, ukusno i slasno, potrebno za život.

Pripovijedajući nam o svojem teško bolesnom djedu, sedmaš svoju čežnju za djedovim ozdravljenjem predaje Božjoj Providnosti:

Vratio se did kući. Prošlo je već šest mjeseci. Sada je sve dobro, jedino Bog zna što će biti...

Mala nam petašica duhovito pripovijeda zgodicu koju je doživjela u Križevcima na Danima hrvatskih svetaca i blaženika. Poigrava se imenima redovnica i jedne od redovničkih zajednica koristeći nazive omiljenih dječjih slastica: Nutelle, Linolade, palačinke... I upravo ta ludičnost svojevrsno je predanje ljudima – izaziva smijeh, posljedica kojega je veselost, ugodno raspoloženje, a upravo smijeh i lijepa riječ dar su bližnjima koji nas baš ništa ne stoji, te ga raskošno svima mogu darivati i najsiromašniji među nama.

Jedna osmašica predstavlja nam Slavu, jednostavnu zvonarku koja se sva predaje svojem poslu, a po njemu svim svojim sumještanima, dakle, u konačnici Gospodinu.

Vidi se mam da se Slava sa predala molitve i zvoniku! Predala se održavanju stare navade! Predala se na koncu i celom mestu!

Šestašica iz Podravine s ljubavlju pripovijeda o svojem uzoru, učiteljici koja je, usprkos opakoj bolesti do zadnjega dana „svakomu pronašla opravdanje i pokušala od njega napraviti dobro dijete koje će kasnije postati dobar čovjek” i koja je tješila „kad je tko bio tužan”, koja se umjela smijati kad su djeca bila sretna i plakati kad su plakala.

Potresnu ispovijest osmašice kojoj je brat izgorio pokušavajući iz autobusa zahvaćena požarom spasiti onesviještenu djevojčicu smijemo, štoviše, dužni smo povezati s Kristovom riječju da nitko nema veće ljubavi od te da život svoj dadne za onoga koga ljubi. Brat je, sestra reflektirajući, shvaća:

... oduvijek bio takav. Uvijek je bio spreman pomoći. Bio je predan Bogu i uvijek mi je govorio da mu je Bog dao zadaću da me spašava iz nevolja, isto kao i druge ljude. Po tome je bio poseban i još uvijek je.

Uz igrokaze o Margareti i Riti, ženama posvećena života, svakako moramo spomenuti i *Pitanje*, malu, vrlo kratku scensku igru koja kuša odgovoriti na pitanje:

Čemu si me to poučio, Bože?

Možda je najcjelovitiji upravo Anin odgovor:

Miris svježine, plavetnilo neba, bjelina oblaka i vedrina dana, toplina sunca na mojoj koži, jarkost i šarenilo, to mirišem, to dodirujem, to promatram. Čujem govor, hod, disanje, ne vidim tebe, ali te osjećam u njima, u ljudima.

I, eto, ponovno smo zatvorili krug, ponovno smo spoznali da je predanost uzajamna, da se čovjek ne bi mogao predati ljudima, a po njima Bogu, da se Bog nije najprije predao čovjeku; da čovjek ne bi bio na svetost pozvan kad svetost ne bi bila odlika Božja: Budite sveti kao što je svet Otac vaš na nebesima!

A što reći o likovnim radovima? O temperama, akvarelima, pastelima, mozaicima, kolažima... Ovaj put su portreti proglašanih svetaca i ljudi sveta života češći nego ikad dosad: svetih papa Ivana XXIII. i Ivana Pavla II., dva portreta Majke Terezije iz Kalkute, portret velikoga istarskog domoljuba don Bože Milanovića. Nekoliko je radova posvećeno Bogorodici i svetomu Josipu. Motiv su i crkve i detalji crkava, vrlo često obitelj koja odlazi na svetu misu ili zajednički blaguje. Susreću se i ruke: dvije koje drže globus, mnoštvo isprepletenih ruku koje oblikuju križ, nekoliko ruku koje

obujmljuje krunica... Zbog silnoga truda i zanimljiva kolorita valja spomenuti i kolaž koji prikazuje Raspetoga. Neki radovi ističu se mnoštvom sitnih i vrlo interesantnih pojediniosti.

Sabravši sve dojmove svih nas iz obaju prosudbenih povjerenstava usuđujem se ustvrditi da su naši mladi autori svi odreda svjesni sličnosti svojega bića sa svijećom koja gori i konačno izgori svijetleći svima oko sebe i grijući ih. Premda je razvidna i njihova sklonost ljepoti, spoznaja da bližnji žudi za svjetlom neusporedivo jače nego za ljepotom i čežnja da se bude nalik svijeći ili ma kakvoj svjetiljci, svi se naši mladi ljubitelji riječi i slike, sigurna sam, mogu naći u antologijskim stihovima Enesa Kiševića:

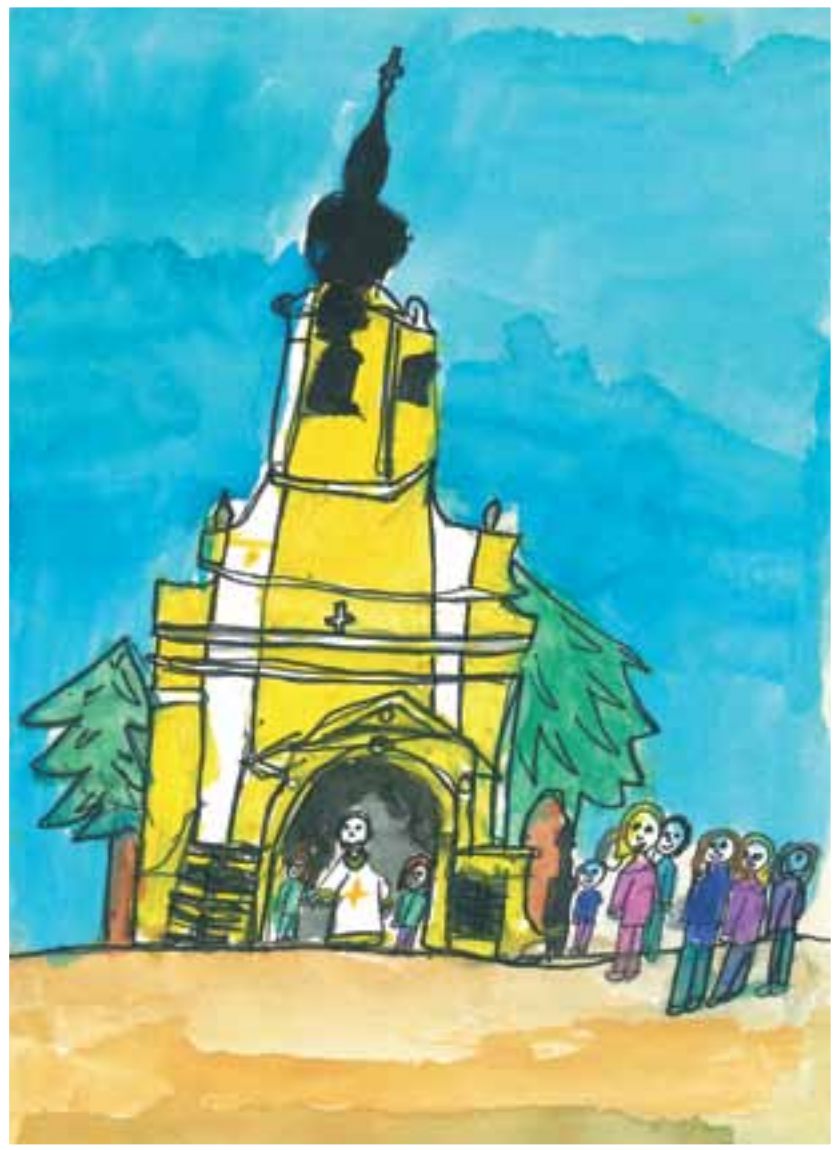
*Čim nevrijeme udari neko:
oluje, kiše il' snijezi zaspu,
moja majka posklanja cvijeće sa prozora,
pa u okvir okna okači lampu.*

*– Kome to svijetliš? – bunovan pitam.
A majčin glas obavi crn šum drveća:
– Po ovom mraku beskućnik, sine,
bolje vidi lampu od cvijeća.*

(Lampa u prozoru, Enes Kišević)

Sonja Tomić

Viktorija Vuković (2. r.), *Božji narod*
Voditeljica: Vesna Petrušić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Nagrađeni autori i radovi na 4. Susreću hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić« 2015.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

- 1. nagrada: Lana Biljan** (8. r.): *On svijetli stalno u dnu tvoje duše*
Voditeljica: Verica Špehar-Vratarić, Osnovna škola „Matija Antun Reljković“, Cerna
- 2. nagrada: Lucija Rutar** (5. r.): *Kruh naš svagdašnji*
Voditelj: Šimun Pavlović, Osnovna škola Vladimir Nazor, Duga Resa
- 3. nagrada: Eva Perčić** (8. r.): *Dok zvono me prati*
Voditeljica: Anđelka Klemenčić, Osnovna škola Sveti Martin na Muri

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Alfa)

- 1. nagrada: Ante Bazina** (7. r.): *Golub nade*
Voditeljica: Silvana Bampa-Listeš, Osnovna škola „Neorić-Sutina“, Neorić
- 2. nagrada: Marta Kunštić** (6. r.): *Moja učiteljica*
Voditelj: Saša Špoljarić, Osnovna škola „Đuro Ester“, Koprivnica
- 3. nagrada: Ana Čapek** (8. r.): *Brat*
Voditeljica: Valentina Jurišić, Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

- 1. nagrada: Diana Pavliček** (7. r.): *Biser*
Voditelj: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko
- 2. nagrada: Nikolina Pavliček** (7. r.): *Rita*
Voditelj: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko
- 3. nagrada: Magdalena Lukaček** (8. r.): *Pitanje*
Voditeljica: Željka Rabuzin, Osnovna škola Petrijanec

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Galerija hrvatske sakralne umjetnosti »Laudato«)

1. nagrada: Rozalija Kušinec (1. r.): *Mi smo svjetlo Kristovo*
Voditeljica: Ružica Štimec, Osnovna škola Vinica

2. nagrada: Katarina Petranović (6. r.): *Klanjamo se Bogu*
– *poštujemo sve oko sebe, širimo ljubav, mir, dobrotu, blagost, sreću...*

Voditeljica: Ksenija Marincel, Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

3. nagrada: Ivana Bašek (3. r.): *Na križu*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Dodatne nagrade za radove odabrane za javnu izvedbu i izložbu

POEZIJA

Chiara Pumper (6. r.): *Bijela golubica*

Voditeljica: Ružica Lice, Osnovna škola Dragutina Kušlana,
Zagreb

Franko Goričanec (8. r.): *Smrt*

Voditeljica: Anđelka Klemenčić, Osnovna škola Sveti Martin
na Muri

Leon Golubić (2. r.): *Čuvaj me*

Voditeljica: Štefanija Šarec, Osnovna škola Veliki Bukovec,
Mali Bukovec

PROZA

Ana Baran (5. r.): *Slasne sestre*
Sesvete

Karmen Baneković (8. r.): *Slava*

Voditelj: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko

Ana Marčec (3. r.): *Priča pšeničnog zrna*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša
Goričanca, Mala Subotica

LIKOVNI RADOVI

Sara Knežević (8. r.): *Spasitelj svijeta*
Zagreb

Josipa Turkalj (8. r.): *Kruh naš svagdanji daj nam danas*

Voditeljica: Bernadica Mažar, Osnovna škola Mate Lovraka,
Zagreb

Melany Klobučarić (3. r.): *Isus je umro za ljude*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša
Goričanca, Mala Subotica

Pokrovitelji dodatnih nagrada su Naklada Ljevak,
Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i
poglavarica i Hrvatska dominikanska provincija.

On svijetli stalno u dnu tvoje duše

(Poezija)

Emma Meštrović (5. r.), *Krštenje*

Voditeljica: Nada Peraić

Osnovna škola Šime Budinića, Zadar

Teo Hanžeković, 1. razred
Voditeljica: Vesnica Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Hvala ti, Bože

Ujutro, kad se probudim,
Bogu ja se pomolim.
Da me čuva cijeli dan,
dok me opet ne svlada san!

Leon Golubić, 2. razred
DODATNA NAGRADA
Voditeljica: Štefanija Šarec
Osnovna škola Veliki Bukovec, Mali Bukovec

Čuvaj me

Čuvaj moje ruke
da rade samo
dobre stvari.

Čuvaj moje noge
da ne hodaju
po krivom putu.

Čuvaj moje srce
da u njemu ima ljubavi
za sve ljude.

Ivana Bašek, 3. razred

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Od glave do pete

Bogu sam se predao
kada sam se krstio,
postao sam Božje dijete
od glave do pete.

Ja ne lažem,
a svašta kažem,
dobar sam kao dan
jako sam poslušan.

Takav želim ostati,
uvijek dobar biti,
jednog dana ili noći
na nebo ću k Bogu doći.

Jana Držanić, 3. razred
Voditeljica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Bog i ja

Ne lažem,
ne kradem,
ne mrzim...

Imam tek devet godina,
ali vjerujem da Bog sve zna:
da sam seki pojela čokoladu,
kako se volim sunčati u hladu,
da u razredu ponekad skačem,
kad sam tužna, onda plačem...
Ali Bog zna da ga volim
jer mu se često molim.

Neka cijeli svijet sretan bude,
ja jako volim sretne ljude!

Mateo Rajković, 3. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola „Turnić”, Rijeka

Moj prijatelj Bog

Imam jednog prijatelja,
Koji me gleda s neba,
Rado mi pomaže
I tu je kada treba.

Svaku večer, kada legnem,
Njemu se pomolim
I tako mu pokazujem
Koliko ga volim.

On uvijek dobro čini,
Dio je srca mog.
Svima rado prašta,
Moj prijatelj Bog.

Josip Stašić, 4. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola „Turnić”, Rijeka

Nono

Još od kad san jako mići bil
Vavek san se svojen noniću veselil.

Aš bi on šesne štorije povedal
I sakuda bin s njin šal.

Po mene bi va školu dohajal
I za saku peticu bi me regalal.

Volin sa svojin noničen vrime provodit.
Takovog dobrog nonića nima cili svit.

Hana Boban, 5. razred
Voditeljica: Romana Thür
Katolička osnovna škola, Požega

Predanost

Jutro. Pola šest.
Oni ustaju.
Topli miris kave i mlijeka.
Pripreme za sve nas.
Zatim odlaze.
Još jedan radni dan.

Umorni povratak. Ručak.
Odmora nema.
Ona sprema i čisti.
On nas sluša i pomaže.
Pada mrak.
Ona voli, mazi, moli...
On razmišlja, računa, brine
da bismo imali sve.

Skoro će ponoć.
A sutra sve ispočetka.

Korina Hegedić (7. r.), *Svijet u Božjim rukama*
Voditeljica: Marija Šatvar
Osnovna škola Breznički Hum

Samanta Džambo, 5. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola „Turnić”, Rijeka

Krunica u bakinoj ruci

U bakinim očima duša se zlati,
A njezin me pogled brižno prati.
Ruke me miluju, krunicu mole,
Svako je zrno ljubavi more.

Zdravomariju moli i za me
Dok glavu naslanjam na njeno rame.
Zajedno s njom sklapam ruke
Usne mi šapuću nježne zvuke.

– Ne boj se, zlato, zna mi reći –
Jer Marija put je k vječnoj sreći.
I onda kada se osjetiš sama,
Sjeti se, s tobom je nebeska Mama!

Josipa Turkalj (8. r.), *Kruh naš svagdanji daj nam danas*

DODATNA NAGRADA

Voditeljica: Bernardica Mažar

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Lucija Rutar, 5. razred

2. NAGRADA

Voditelj: Šimun Pavlović

Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Duga Resa

Kruh naš svagdašnji

U polju pšeničnih trava
kruh budući spava.

Zeleno more zalijevaju kiše,
miluje sunce i vjetar njiše.

A kad se na glavici kruna pozlati,
kosac pokosi zlačane vlati.

U mlinu brašno se melje,
bijelo ko snijeg što prekrio sve je.

Pekar s kvascem i vodom ga sljubi
na radost malih i velikih ljudi.

U pecivo, kiflu, buhtlu il' kruh
što raduje nepce, oko i njih.

Bogu zahvaljuje svatko!
I ratar, i kosac, i mlinar, pa pekar, i od nas svatko!

Lea Čiček Lepoglavec, 6. razred
Voditeljica: Valentina Posavec Kovač
Osnovna škola Ivana Kukuljevića Sakcinskog
Područna škola Tina Ujevića, Salinovec

Božek je seposod

Božek je seposod
V kuruze zlatne šterna zrijeje,
V sončeku toplém šterno grieje,
V potoku bistrem šterni zvira,
V snegeku bielem šterni hižice pekriva.
V oblaku dalekem šterni se na nebu skriva...
I v sakem detetu šterno se z menom igra.

Nola Čujko, 6. razred

Voditeljica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Opustila su brdovečka polja

Opustila su brdovečka polja,
Dilati zemlu više nikomu ni volja.
Negdar su selaki sijali, kopali, želi i brali
Di bi mi deca kaj jisti imali.

A denes je drač se zarasau
Jer smo si gospoda,
I nikoga ni briga za to.

Do kada bude tak?
Do kada bu mogli ovak?

Nigda to za praf ne zna
I saki si misli kak na gmajni bik
Da bu to tak za navik.

Ja si mislim pak
Da to ne bu baš tak,
Zato bum jutri plug i traktor zela
I zemlicu polafko dilati počela!

Ivana Bašek (3. r.), *Na križu*

3. NAGRADA

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Sasha Goričanec, 6. razred
Sveti Martin na Muri

Baug je tu

Baug je tu.
Baug te navek pozi
i dok ti je najhujše
on je tu z tobom.

Naj si misliti
kaj te stavil bu
dok sekundu neje tu.

Zmisli se,
zmisli ti na jega
saki den.
Nebu te stavil,
nebu i nau.

Čim čujem kak mi ftiči
pod oblokom popejvlejo,
znom ka je nedela,
te se mom stonem
i f cirkvo dijdem.

F cirkvi se se ori
kak nam zbor glasno popejvle.
Onak te f srco malo zgreje
dok vidiš oltor i ljude
kak jim mir v očima počivle.

Veronika Lipovec, 6. razred
Voditeljica: Ivana Koletić
I. osnovna škola Vrbovec

Mojsije

Nego, taj Mojsije,
Čuo sam da je
Bio hrabar,
Odvažan, ali iznad svega
Marljiv kao dabar.

Voditi takav narod
Prek' Crvena mora
Nije za svakog
Božjeg stvora.

I bdjeti nad njima
Danima budan,
Bez grijeha na duši,
Ni lopov ni bludan.

Kakva je to ljudina bila,
A omatalo ga nije
Ni zlato ni svila.
Maleno djetesce iz rijeke Nila,
A činio čuda bez anđeoskih krila.

Dobro zboriš, taj opis mi mio,
Al' zaboravljaš jedno, Bog ga je pratio.

Katarina Podgorelec, 6. razred
Sveti Martin na Muri

Još samo jeden den

Stora Mura šumij
ftič popejvle pa zaspi.
Oblaki zejvlejo
dijdo spot.

Sunce se skrije
i oblake pokrije,
a mesec dobižij
i zvezde posadij.

Mura se stiša,
nejga več niti miša.
Jedino jo još nebrem zaspati,
pod oblokom zvezde gledijm,
nebrem ga dočekati.

V jutro se zbudijm,
več snejg curij.
Od ranoga jutra v sobi kričijm:
– Konačno dojšo je!

Sveta Kata, snejg na vrata.
Moj imendan
pun veselja i života.

Chiara Pumper, 6. razred
DODATNA NAGRADA
Voditeljica: Ružica Lice
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb

Bijela golubica

U onoj tihoj blagoj noći
kad začne majka cijela svijeta,
na krov kuće sletje tiha
golubica bijela, sveta.

A u jednoj štali tamnoj,
kad se začu dječji plač,
golubica ljubav slavi,
Spasiteljev to je mač.

Vratila se zrakom sunca,
kad Kristu voda poli glavu,
i dan danas pjeva, guče,
priznaje mu vječnu slavu.

Ana Zuban, 6. razred

Voditeljica: Silvana Bampa-Listeš

Osnovna škola „Neorić-Sutina”, Neorić

Kontrast

Tuga je crni tunel duše
što ga sreća svojim sjajem obasjava.
Umjesto suza na usnama
koje će vjera i Bog obrisati,
miris sreće nam se vraća
i kad je plač zauzeo sve,
u nama se budi
unutarnje dijete sreće.

Dina Arlović, 7. razred
Voditeljica: Radojka Matić
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Božić je

Božić je
kada toplinom duša tvoja diše,
kad u zorama mirišeš ljubav
dok pahulje bijelim boje zemlju.
Božić je
kad se sitnicama raduješ kao malo dijete.
Božić je
kad srce je puno Božjeg blagostanja,
kad mržnja i pohlepa
od mrvica je manja.

Julija Gerenčir, 7. razred
Voditeljica: Vesna Poropat
Osnovna škola Veruda, Pula

Tvoja sam svijeća

Bože,
dajem ti sebe:
svoje tijelo,
um i dušu.

Sa mnom radi
što god te volja.
Vjerujem tebi,
snaga si moja.

Mojim osmijehom
druge razvedri,
mojim dodirrom ih

pokreni.

A jedno
iskreno te molim –
da sve ljude
na svijetu volim.

Ja tvoja sam svijeća
i ugasi ju kad želiš,
bilo to sada
ili bilo kada.

Mia Grgić, 7. razred
Voditeljica: Mihovila Čeperić Biljan
Osnovna škola „Vežica”, Rijeka

Pouzdanje

Beskrajna visina
iznad moje životne staze
posuta je zvijezdama.

Zastajem...
Uzdižem pogled
k nebu.

Prepuštam se sigurnosti
Njegove ruke koja osvjetljava
put kojim kročim.

Jelena Kutnjak, 7. razred
Sveti Martin na Muri

Dor za Isuseka

Ti si se, Isusek,
v štalici rodil.
V pikačoj slamici
si se skril.

Volek i oslek
so ti mrzle
tvoje raukice greli,
a mama te tvoja
sveta v krilu čuvala.

Tri kroli so ti
doreke donesli,
zloto, tamjan i smirno.

Jo pa sem nej bogata
i nejmam zlota,
al' znom,
ka najlepši je tebi dor,
moja dobrota.

Veronika Matučec, 7. razred

Voditeljica: Valentina Posavec Kovač

Osnovna škola Ivana Kukuljevića Sakcinskog

Područna škola Tina Ujevića, Salinovec

Tražim te, Bože

Skrivaš se u prosjaku što tužno prosi,
Rumeniš se u cvijeću i jutarnjoj rosi.
Mirišeš poput snažne i hladne zime,
Smiješiš se u ljudima što spominju tvoje ime.

Osjećam te u svakoj kapljici kiše,
Vidim te u vjetru što grane njiše,
Nježan si poput pera,
U tebi prepoznajem svog najboljeg prijatelja.

Eva Perčić, 7. razred

Voditeljica: Sanja Novinščak

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Božić negda i denes

Baurek, na jemu saloni,
slama pod jim,
zelena pšenica v posodi,
na stolu jabuke, grah, kuruza
i malo drobnih penez.
Se to za dušice
v badnjoj noći.

E, to je Božić,
na mamičin način,
a moj Božić?

Veliki baur, čuda svejčici
i kuglici sih feli.
Pod bauro pokloni
V cifrastim papejrima.
Morti mobitel?
Ili fotić?
Duha fijnih koločof,
pečenka, glasna muzika...

A de su tu mamičine dušice?
Ostale su v prošlosti?
Nej, tu su,
Ali ih od cifrastih papejrof ne vidimo.

Marko Zagorec, 7. razred
Križevci

Tragovi srca

Tko je ljude tješio,
a boli smirivao,
snove ostvarivao,
grijehe brisao,
sva lica upantio,
bombone dijelio,
djecu usrećio...

Tko je Isusa slijedio,
dobrotu sijao,
mudrost govorio,
sve izreke znao,
u poštenju umro,
u srcima ostao,
djeci uzor bio...

Tko je ispovijedao,
praštati učio,
hodočašća prolazio,
Boga u mislima nosio,
ljude usmjeravao,
savjete davao,
milosti imao...

Tko je Isusovim stopama hodao,
čudo ljubavi slavio,
Križevčanima ponos bio,
i zauvijek ostao...

Svećeniče Stjepane, hvala ti...

Dora Žigmundovac, 7. razred
Voditeljica: Radojka Matić
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Zašto volim svoju baku

Kad jutro svane, budi se moja baka.
Kraj prozora sjedi i u daljinu gleda.
Dan počinje s tikvicom u ruci
pa ju rezbari, slika, šara
i u najljepši suvenir slavonski pretvara.
Uvečer, kad se za počinak spremam,
ona još uvijek radi, vunene čarape plete,
priče mi iz svoje mladosti priča,
a onda za sobom sve pospremi,
i kaže mi: Laku noć, moje dijete.
Ona još ostane kraj tople peći
s molitvenikom u ruci,
Očenaš tiho moli,
moja baka sve nas jako, jako voli.

Lana Biljan, 8. razred

1. NAGRADA

Voditeljica: Verica Špehar-Vratarić

Osnovna škola „Matija Antun Reljković”, Cerna

On svijetli stalno u dnu tvoje duše

Ako se krećeš,
On te prati
Kroz mrežu straha,
Kroz sumrak duše,
Kroz gustu krošnju stabla
Tvoje kušnje.

Nije mu zapreka ni oblak sumnje
Koji se spaja
U veći mrak.
Nije mu smetnja
ni glas očaja
koji te pokrije od vrha do dna.

On nije mjesec
Kojeg krošnja priječi
Il' oblak gust
Da svjetlo ti da.
On svijetli stalno u dnu tvoje duše
I razdvaja vjerom
Dobro od zla.

Ako se krećeš,
On te prati.
Ako staneš i on će stat.
Ako se smiješ, on će se smijati.
A ako padaš,
On neće dat.
Moj Bog.

Valerija Bočkaj, 8. razred
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko

Izidor

Vu vremena stara
gladni seljaki
na polju su delali
kak težaki.

Krave su teške
pluge vukle
dok su ih po pleči
bote tukle.

Od zorje do kmice
težaki se mučili
da bi gospodaru
velke dače vručili.

Izidor, seljak
Boga je molil
i sako je jutro
k meši hodil.

Veliko srce
za druge je imel
siromahu sakom
pomoči je štel.

Vu gazdinom melinu
šenicu je mlel
za siromaka je male
na stranu del.

Z vreče je melju
presipaval
i seljakom gladnim
skrivečki je daval.

Al' vreču nigdar
sprazniti ni mogel
Bog ju je punil
i tak mu pomogel.

Uz Božju pomoči
i bijele anđele
Izidorove krave
Same su orale.

Bog ga je na kraju
štel k sebi zeti
i zbog dobrih dela
Izidor je sveti.

Franko Goričanec, 8. razred
DODATNA NAGRADA
Voditeljica: Anđelka Klemenčić
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Smrt

Prikovana nemoći iz
Sobe se svoje
Godinama nije micala
Znala je, uskoro će
Pradjeda vidjeti
U krevetu je čekala
I molila.

Sada s anđelima šotiš pleše
Crni kruh peče
O ratu pripovijeda, prabaka moja.

Karla Kralj, 8. razred

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Bliskost ljudi i Boga

Bliskost ljudi i Boga
je kao bliskost riba s vodom.
Bliskost ljudi i Boga
je kao vjetar što putuje brodom.

Bliskost ljudi i Boga
je kao bliskost stabla i lista.
Bliskost ljudi i Boga
je kao bliskost boje i kista.

Bliskost ljudi i Boga
je kao bliskost likova s bajkom.
Bliskost ljudi i Boga
je kao bliskost djeteta s majkom.

Bliskost ljudi i Boga
je kao bliskost plamena i svijeće.
Bliskost ljudi i Boga
dokaz je ljubavi najveće.

Eva Perčić, 8. razred

3. NAGRADA

Voditeljica: Anđelka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Dok zvono me prati

Uskoro će podne? Nedostaju dvije minute.
Zazvonit će zvona na kapeli.
Nadvikuju se pas i ptica, strepe male mace.

Jato ptica, polja kukuruza
I mrlja čička na meni. Koračam kraj
Groblja, iz crkve izlazi ljudi, svećenik zadnji.
Ostao je zapis arapskim brojkama na zidu.

Pogled uvis, jato oblaka,
Da mi se verati po njima.
Igralište plače, utjehu mu pruža pas boje snijega
I Mura podivljala spaja u sebi žubor vode i šuštanje lišća.

Podne je.

Ivana Zgorelec, 8. razred
Voditelj: Tomislav Krušlin
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Molitva

U ova vremena svima se žuri,
Čovjek kraj čovjeka samo projuri.

Zašto su ljudi jedan drugome stranci,
Ne poznaju se više i postaju neznanci.

Nema ljubavi jednih za druge,
Sve se više mrzi, sve je više tuge.

Na pitanje moje što činiti treba
Mama odgovara: Moliti do neba.

Pomoći nam može samo molitva naša,
Promijenimo sebe i evo nam spasa.

Petra Žufika, 8. razred
Voditeljica: Mirela Paša
Osnovna škola Molve

U zagrljaju tvoje ljubavi

Pogledaj ovaj svijet!
Pogledaj ove ljude!
Tko te sad u svome srcu nosi?
Tko sad tvoje milosrđe prosi?
Gledam kud ove godine lete
I tko tvoje ime zamete?
Vrijeme u propast kreće,
Nitko više tvoje lice neće.
Bože, gdje si?
Tamo kod rosnih ruža?
U kapi vode?
S vjetrom u krošnji?
S pticom u letu
Ili u dalekom svijetu?
U mojoj majci?
Ili samo u mojoj bajci?

Voljela bih da mi ovaj život
Prođe uz tebe.
Ne bih ni trenutka žalila,
Samo bih te nešto molila
Da svim ljudima u svijetu
Otvoriš oči,
Da ne budu u samoći,
Drugima bi bili od pomoći.

Oko moje...

Jednog dana
Kad nas povedeš u dom svoj
Bit ćemo skupa
U zagrljaju ljubavi tvoje,
A ona zadnja
Bit će naša klupa.

Bog i ja

(PROZA)

Petra Mihaljević (8. r.), *Sveti oci - novi sveci*

Voditeljica: Bernardica Mažar

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Ana Marčec, 3. razred
DODATNA NAGRADA
Voditeljica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Priča pšeničnog zrna

Ja sam zrno pšenice. Raslo sam na pšeničnom klasu. Imam puno braće. Kad moja braća i ja sazrijemo, odlazimo iz kuće. I tada počinju naše životne priče.

Jedan od moje braće ispao je iz vreće odmah na polju. Pokušao je niknuti, ali se smrznuo tijekom hladne zime. Drugo zrno palo je putem kad su nas vozili kući. I ono je pokušalo niknuti, ali nije moglo jer je palo na tvrdu zemlju. Čvrsto sam se stisnuo uz svoju braću i čekao što će biti sa mnom. Sljedeće zrno ispalo je u dvorištu. Nije se niti snašlo, a već ga je progutala golubica. I tako su mnoga moja braća izgubila život. Ja sam se molio Bogu da završim korisno. Još nisam znao što to točno znači, ali sam vjerovao da ću uskoro otkriti. I zaista...

Uspio sam ostati u vreći s mnogo zrnja. Tako smo zajedno dospjeli u mlin. Tamo su nas samljeli. Pretvorili smo se u brašno. Ja još nisam znao što će od nas postati. A onda sam shvatio...

Brašno je kupila baka Katica. Ispekla je ukusni kolač s orasima. Kolač je njezina unuka Ana nosila u školu. Naime, bili su Dani zahvalnosti za plodove zemlje i mnoge su mame i bake pekle kolače. U školi su kolače jeli svi zajedno. Učili su da je lijepo ono što imaš dijeliti s drugima. Ja sam bio sretan jer je od mene nastalo nešto toplo, ukusno i slasno, potrebno za život.

Tada sam shvatio: ako nešto lijepo želiš svim srcem, Bog će ti to i ispuniti.

Ana Baran, 5. razred
DODATNA NAGRADA
Sesvete

Slasne sestre

Na *Danima hrvatskih svetaca i blaženika* koji se svake godine održavaju u Križevcima našle su se za stolom tri časne sestre – sestra karmelićanka Antonela, sestra dominikanka Nada i sestra milosrdnica Iva. Sve tri vesele i nasmijane, baš poput nekih razigranih djevojčica. Najmlađa od njih, sestra Antonela, radi u vrtiću i prepričavala im je svoje dogodovštine s dječicom koju tako brižno i s ljubavlju čuva.

U jednom trenutku časne su tako vrisnule da ih je za susjednim stolom ozbiljno pogledao jedan isusovac koji je nešto objašnjavao jednom salezijancu i jednom kapučinu. Pardon, kapučinu koji je pio kapučino. Sestre su se malo posramile, dlanovima prekrile usta i nastavile se tiho hihotati očiju suznih od smijeha i crvenih obraza.

Ubrzo im je prišla jedna uršulinka, sestra Janja, i obratila im se: – De, sestre, recite i nama ostalima, da se i mi tako slatko smijemo.

Sestra Antonela se malo nakašljala i stala se opravdavati: – Ma, to su djetinjarije. Vama drugima to neće biti smiješno.

Sestra Janja šaljivo odgovori: – Pa naravno da su djetinjarije kad radiš s djecom. Neću ja raditi djetinjarije koja radim u staračkom domu sa starcima. Iako su i oni sve sličniji djeci kako stare.

Sestra Nada im je odlučila odati tajnu njihova gromoglasnog smijeha: – Znete li vi kako je jedno dijete nazvalo sestru Antonelu? Nutella!

Opet su se sestre jedva suzdržale da ne prasnu u smijeh. Sestra Janja zafrkantski nadoda: – Ha? Časna Antonela – slasna Nutella!

Sada je smijeh bio tako gromoglasan da su se svi redovnici okrenuli prema njima i radoznalo ih promatrali. To je sestru Janju

ohrabrilo da nastavi u istom tonu: – A tebe, sestro Nado, tako bijelu sigurno zovu Linolada? I to ona mliječna!

Sestra Nada uhvatila se za trbuh, koji nije bio baš mali.

– A tebe, sestro Iva, tako crnu kladim se da zovu Iva – pekmez od šljiva!

– Joj! Dosta, dosta! Puknut ću! – vikala je Linolada, pardon, sestra Nada.

– Ma vidi ih što su slatke ove naše sestrice. Ko slatke kreme. Nutella, Linolada i pekmez od šljiva. Još im samo fali palačinka. – nije se mogla zaustaviti sestra Janja.

A onda je sestra Nada uspjela samo procijediti kroz napadaj smijeha: – Ti budi palačinka. Uršulinka – palačinka!

Cijeli restoran orio se od smijeha slasnih, pardon, glasnih časnih sestara.

Lora Čulina, 5. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola „Turnić”, Rijeka

Odanost mog tate

Za moj četvrti rođendan nona, dida i striko kupili su mi bicikl. Imao je pomoćne kotače koji su se mogli skinuti. Bicikl je bio plav s puno šarenih naljepnica. Dugo sam vremena vozila s pomoćnim kotačima. Tata me je stalno nagovarao da ih skinemo i da pokušam bez njih, ali ja sam se bojala.

Jednoga dana sam ipak zaželjela voziti bez pomoćnih kotača. Zamolila sam tatu da ih skine i da me nauči voziti. Kad mi je tata pokazao kako treba voziti, sve je izgledalo poprilično lako. Sve dok nisam sjela na bicikl. Stvari su krenule naopako. Nisam se ni pokrenula, već sam padala. Pokušala sam jednom, pa drugi, pa treći put, ali ništa. Padala sam i padala dok se nisam rasplakala i rekla da više nikada neću sjesti na taj bicikl. Tata me pokušao nagovoriti da probam bar još jednom, ali uzaludno. Na kraju sam ipak pristala i rekla da ću probati, ali sutra. Dogovorili smo se da ćemo od sada svaki dan dolaziti na igralište dok ne naučim voziti bicikl.

Sutradan je tata došao s posla umoran i gladan. Dočekala sam ga s kacigom na glavi, štitnicima na rukama i nogama i biciklom pokraj sebe. Iako je bio jako umoran, znao je da neću odustati od svoga cilja, a uostalom obećao mi je da će ići sa mnom. Presvukao se i odmah smo krenuli. Kad smo se vraćali kući, bio je potpuno umoran, a ja puna ogrebotina i lišća jer sam pala u grm. Cijeli tjedan je prošao, no koliko god tata bio umoran, gladan, i koliko god posla da je imao, pa čak i ako je padala kiša, on nije prekršio svoje obećanje. Svaki je dan išao sa mnom. Na kraju sam, naravno, naučila.

Sada imam jedanaest godina i odlična sam vozačica. Znam voziti i po kiši. Bez obzira na to jesam li umorna i gladna, imam li puno zadaće ili ne, uvijek nađem vremena za vožnju bicikla. Sve to zahvaljujući mom tati koji je uložio veliki trud da me nauči voziti bicikl. Tata, hvala ti!

Rajna Erjavec, 5. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Novo svjetlo

Jesen je! Lišće purpurne boje treperi na laganom povjetarcu. Prijateljica i ja dogovorile smo se da ove nedjelje idemo u šetnju. Moja baka, koju inače obožavam, molila me da danas umjesto šetnje pođem s njom u posjet jednoj njezinoj prijateljici.

Primila sam tu „naredbu”, moram priznati, s velikim razočaranjem. Raspoloženje mi nije promijenilo bakino tumačenje: – Ti si sama bezbroj puta govorila kako je život najveći dar. Govorila si da trebamo pomagati bližnjima... Kako si uvijek spremna pomoći... Veroniki je potrebna pomoć.

– Nedjelja je, dogovorila sam s prijateljicom...

– Nedjelja je i za bolesnu Veroniku. – nije popuštala moja baka.

Mislila sam u sebi: – Idem! Ići ćemo automobilom i brzo ćemo se vratiti.

Ali, ne! Baka je izvela novu „nepodopštinu”.

– Idemo pješke! – dala je izjavu.

Šutke smo hodale oko pola sata. Bila sam već umorna i nesretna što će mi u tom „bezveznom” hodanju proći nedjeljno poslijepodne koje sam mogla bolje iskoristiti. Odjednom se baka zaustavila. Rekla je: – Evo, vidiš kako smo brzo došle!

– Došle, a gdje je kuća?

U čudu sam gledala nasmijano lice svoje bake. Pred nama je sva u cvijeću stajala kamp-kućica. Ja sam zbunjeno mrmljala: – Kuća, nema kuće...

Veliko drveno raspelo ispred takozvane kuće krasile su jesenske ruže. Latice ocvalih ruža nosio je povjetarac i one su pale na moju kosu.

Tada je iz prikolice izašla žena koju sam često viđala u crkvi. Na sebi je imala zimski kaput, rukavice i šal. Sunce je svojim zlaćanim

zrakama grijalo, ruže su još uvijek cvale, a ona je u zimskom kaputu. Baka i ja ušle smo unutra. Bilo je hladno. I meni bi dobro došao kaput, mislila sam u sebi. Iz misli me prenuo glas žene koja je tumačila baki zašto nas je pozvala: – Htjela sam se oprostiti s vama, odlazim k rođakinji na more. Ona ima veliku lijepu kuću, a ja nikada nisam bila na moru. Sada ću tamo živjeti i neću više biti sama. Kad mi se prava kuća srušila, često sam se osjećala tužnom, napuštenom... Često sam molila. U molitvi sam osjetila kako sve dobiva novo svjetlo kada u život dovedeš Boga. Osjećala sam da je netko blizu mene... S raspela su me gledale njegove blage oči. Molila sam za svoju dragu rođakinju i onda je i on posredovao i mi smo se nakon dugo godina srele. Ništa se u našem životu ne događa slučajno. On jedini zna sve naše potrebe i želje. Danas ona dolazi, dolazi moje novo svjetlo...

– A tko će se brinuti za cvijeće? – zabrinuto sam pitala.

– Ti! Tebe ću moliti da se brineš o cvijeću. A ja ću moliti za tebe. Molit ću se tvome anđelu čuvaru da te čuva i štiti od svake boli i da te zaogrne veseljem. Molit ću se da ti nebo potvrdi da si jako posebna...

Vraćajući se kući, naravno pješke, osjetila sam veliku radost u sebi. Shvatila sam kako se i meni smiješi Bog uvijek kada sam spremna pružiti ruku onom kome treba.

Lara Janjatović, 5. razred

Voditeljica: Željka Trajbar Cigić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Božićna priča

Zimski su praznici bili već veoma blizu, ali još uvijek nije pao snijeg. Djeca su sjedeći kraj prozora svojih domova željno iščekivala kada će početi padati meke bijele pahulje i prekriti ulice i brjegovе.

I konačno, došao je taj željno očekivani dan. Oblaci su doplovili i raspali se u milijune snježnih pahuljica. Učas je sve bilo prekriveno bijelim, sjajnim pokrivačem. Djeca su izvukla iz ormara svoje kapute, kape i rukavice i istrčala van na snijeg. Njihovoj sreći nije bilo kraja. Vrištala su, skakala i igrala se sve do mraka. Prije nego su se razišla svojim kućama, napravila su nasred livade velikog snjegovića i darovala mu svoje kape i rukavice da mu ne bude hladno, a on im se zauzvrat smiješio svojim crnim, ugljenim zubima.

Već je bila duboka noć. Dok su djeca spavala u svojim toplim krevetima i sanjala zimske radosti, na livadi se dogodilo nešto vrlo, vrlo neobično. U snjegovićevim grudima nešto je snažno zatreperilo i zakucalo te on shvati da je živ.

Polako i nesigurno osvrne se oko sebe. Sve je bilo mirno. Jedino je snijeg blještavo svjetlucao u crnoj noći. Tiho zakorači i krene prema selu. Polako je hodao i virkao kroz osvjetljene prozore ljudskih domova. Okićena božićna drvca već su bila tamo ukrašena blještavilom ukrasa. Očaran svim tim sjajem i blještavilom, snjegović zastane kraj jednog prozora. U kaminu je plamsala vatra. Ispod raskošne jele bile su položene jaslice. Snjegović je u čudu gledao ta neobična stvorenja. Izgledali su kao živi, a ipak se nisu micali niti pričali. Kao da su zaleđeni. Tada se probudi jedna ovčica.

– Zdravo! – pozdravi snjegovića.

– Zdravo! – otpozdravi joj snjegović. – Zašto se tvoji prijatelji ne miču i ništa ne govore?

Mihaela Klanac (7. r.), *Sveta obitelj*
Voditeljica: Nada Peraić
Osnovna škola „Braća Ribar”, Posedarje

U tom trenu probude se ostale figurice iz jaslica. Sveti Josip upita snjegovića: – Tko si ti?

– Ja sam običan snjegović – skromno će Snješko. – Kako ste svi vi lijepi! – gledao ih je s divljenjem.

– Želiš li postati naš prijatelj? – zamekeće ovčica.

– Vrlo rado, – reče snjegović – ali sada moram ići da bih ujutro ponovo dočekaao djecu na livadi.

– U redu, zbogom! – reče mu Majka Božja.

Oni se oproste i snjegović im obeća da će se ponovo vratiti jedne noći. Ali nije se vratio. Zima je bila kratka. Ubrzo je zatoplilo i jaslice više nikada nisu vidjele dobroga snjegovića.

Josipa Mihaljević, 5. razred
Mihovila Čeperić Biljan
Osnovna škola „Vežica”, Rijeka

Zahvalnost

Moja baka živi na najvećem i najljepšem otoku na Kvarneru. Volim provoditi praznike kod bake, a najviše od svega trčati po bakinom vrtu i udisati predivne mirise njezina cvijeća. U cvjetnjaku se miješaju mirisi karanfila, hortenzija, margareta... Posebno me privlači miris lavande jer, kad njega osjetim, znam da sam došla u njezin vrt, koji je za mene i čaroban i rajski.

Jednoga dana u bakin se vrt doselila prekrasna kamelija iz dalekog Japana. Smjestila se točno pored lavande. Imala je prekrasne crvene cvjetove. Svi prolaznici su joj se divili i ona je to znala. Lavanda nije bila ljubomorna. I ona se divila svojoj novoj susjedi. Kamelija je širila i širila svoje lijepe cvjetove, a lavandu nije ni pogledala. Mislila je: – Što će mi taj neugledni susjed koji samo narušava moju ljepotu?!

Došla je zima. Bašku su počele tresti olujne bure. Puno je cvijeća u bakinom vrtu bilo polomljeno. Kamelija nije znala što bi učinila jer na ovakve oluje nije bila navikla. Ljubomorno je gledala lavandu koja je sve to hrabro podnosila, a lavanda je vinula svoje sivkaste listiće u zrak i tjerala buru od svoje lijepe susjede. Uspjela je očuvati većinu njezinih crvenih glavica od vjetra. Kamelija je bila zatečena i osjećala se posramljeno. Zahvalno ju je pomilovala svojim promrzlim laticama.

Tako su prijateljice lavanda i kamelija pronašle svoje mjesto u vrtu moje bake (i u mom srcu), a iz njihova primjera možemo ponešto naučiti i mi ljudi – više se pouzdati jedni u druge jer zajedno možemo mnogo toga postići, naročito u širenju dobrih djela, koja bi trebala biti prepoznatljiv oblik svjedočenja kršćanskog života. Pokušajte!

Laura Pavić (4. r.), *Bogorodica*
Voditeljica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar

Antonio Zgorelec, 5. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Oprost i predanje

Gospodin Bog stvorio je sve na ovom svijetu. Mislio je da će ljudi biti dobri, da neće biti zla, ali sloboda koju su dobili iskorištava se do dana današnjeg. Iznevjerili su te, Bože, Adam i Eva, a kazna im je bila težak život i smrt. Morali su izaći iz raja zemaljskog, ali usprkos njihovom grijehu ti si ih i dalje volio. Tu nije bio kraj čovjekove zloće. Povijest im ni broja ne zna.

Moja priča govori o zloći jednog čovjeka, moga oca. On je mene i moju obitelj napustio kao kad odbacimo komad stare odjeće. Ne znam kakav je on bio čovjek jer sam tada bio mali. Mislim da nije bio dobar jer da je bio, ne bi nas napustio. Prebolio sam već to što je otišao. Nije mi žao toliko njega koliko moje majke, koja neumorno radi da bismo moje sestre i ja imali ljepši i bolji život. Treniram nogomet pa joj to još više otežava, ali njoj je važno samo da smo mi sretni. Zbog toga jako trpi. Primjećujem težinu njezina života. Kada plače i skriva suze, dođem do nje, zagrlim ju i utješim riječima: – Isus je spasio sve ljude i pokazao im put do Oca. Tako će i nama pokazati put. Želio bih da ne lije suze, nego da se radije smije i veseli. Moja divna majka uvijek je uz mene, voli me i za majku i za oca. Meni baš ne nedostaje on, nego onaj osjećaj kad te zagrlji svom snagom, a ti spoznaš: „To je moj otac.”

Ostalu djecu dovode očevi na utakmicu, a mene dovodi mama. To boli i zato se u kući puno moli jer u Bogu nalazimo utjehu i snagu. Molim te, Bože, rasvijetli mome ocu pamet. Neću da pati i neka živi sretno uz neku njemu bolju obitelj ako mu to nismo bili mi, njegovja djeca i moja majka. Bože, kaznio si neposluh prvih ljudi, ali im nisi uskratio svoju ljubav. Kao dokaz koliko si ih volio poslao si svoga sina Isusa Krista na svijet. Neka tvoj sin, a moj najbolji prijatelj, donese mir u obitelj moga oca i u moju obitelj.

Gabrijela Antolović, 6. razred

Voditeljica: Sandra Janković

Osnovna škola Stjepana Antolovića, Privlaka

Predanost Bogu i ljudima

U trenutku mog rođenja za mene, malu točkicu naspram golemog svijeta, riječ predanost bila je ogromna i nedostižna. No, kako su dani odmicali, pred mene je postavljen zahtjev predanosti. Mama i tata, a zatim bake i djedovi suočavaju me s predanošću. Tada je predanost postajala dio mene uz pomoć malih zapovijedi: *Slušaj! Ne diraj! Budi dobra! Pomozi! Moli!* Predanost sam učila i kroz pitanja kao: *Koga više voliš – mamu ili tatu?*

Kada si odgojen poput mene u katoličkoj vjeri i dođeš u dob od devet ili deset godina, trenutak je to kada svoj život u potpunosti trebaš ispunjavati predanošću, vođen s *Deset Božjih zapovijedi*. Predanost Bogu tu je zadana kroz tri zapovijedi, a predanost ljudima kroz ostalih sedam.

U rano jutro uključuju se televizori i računala, uzimaju mobiteli. Malo vrjedniji ponavljaju školsko gradivo. Nitko nema vremena za Boga i molitvu jer je važnije vidjeti rezultat utakmice, objaviti na Facebooku što si sanjao ili što ćeš danas jesti. Školsko gradivo važno je ponoviti jer učitelji imaju veliku moć – naprimjer, dati mi jedinicu, a nije poželjna ocjena manja od petice. Važno je i doručkovati jer je to najvažniji obrok u danu.

Baš kad sam mislila izmoliti kraću molitvu na putu do škole, sreća sam svoju simpatiju pa puštam Boga neka još malo pričeka. Nakon toga već započinje nastava, pa ručak, pa dnevni zadatci kod kuće i svakako zadaća. Jedna serija dnevno mora se pogledati! Umorna sam legla u krevet i baš kad sam mislila posvetiti Bogu trenutak u molitvi, umor ga je odgodio. I opet se sljedećeg dana budim s mišlju da svakako trebam odvojiti trenutak za Boga, ali svaki dan je bio isti, sve dok nije došla nedjelja.

Odlazim na misu, iako osjećam da to nije dovoljno, ali tješim se jer puno mojih vršnjaka ni to ne čini. U mojoj školi ima puno lijenosti, jedinica, svi žele imati suvremene mobitele i tehnologiju, što dovodi do financijske iscrpljenosti roditelja, a to nikako nije znak predanosti ni Bogu ni ljudima. Prijatelji mi imaju sve – od ukrasne narukvice pa sve do najskupljeg mobitela. Prije škole idem u trgovinu i gotovo uvijek čujem mrmljanje trgovkinje kako im svaki dan netko nešto ukrade. Nakon što izađem iz trgovine, do škole idem s prijateljima i ujedno čujem pokoju laž iz tuđih usta, a čak i sama kažem koju kako bih prikrila istinu. Kada imamo sat tjelesne i zdravstvene kulture, prijateljice stalno pričaju o dječacima: tko je komu oteo dečka, kako se provode s njima, onaj dečko je prevario onu... Teško se suzdržati i tajiti svoje osjećaje prema nekoj osobi, ali razmislimo malo i o posljedicama javnog priznanja takvih osjećaja...

Nažalost, predanost ljudima, a još manje Bogu, danas više nije popularna. Poželjna je samo u trenucima kad se može naplatiti. Unatoč tomu čvrsto odlučujem biti predana ljudima malim stvarima: iskrenim osmijehom, zahvalnošću, savjetom, pomoći oko zadaće, u kućanskim poslovima... Predanost ljudima vodi Bogu jer „što god ste učinili jednome od moje najmanje braće, učinili ste meni”, rekao je Isus.

Isuse, u tvoje ime, želim biti bolja i učiniti svoj mali kutak svemira ljepšim za život.

Marija Barbarić, 6. razred

Voditeljica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Božić 2222.

Imate li želju, neku želju koja je teško ostvariva? Neku poput krila? Možete li imati krila? Možete ako ste anđeo ili u mašti. Moja je želja sjesti u vremenski stroj i otputovati u budućnost da vidim slave li ljudi Božić. Spaaaaaaaava mi se.

Sjedim u vremenskom stroju i razmišljam koju godinu odabрати na kontrolnoj ploči. Nakon dvadeset minuta razmišljanja stisnula sam 2222. Putujem na Badnji dan. Željela sam proslaviti Božić s ljudima dobre volje.

Odjednom sam se našla na najprometnijoj zagrebačkoj ulici Ilici. Mir i tišina, nigdje nikoga.

– Morat ću ispuniti svoj zadatak – razmišljam u sebi. Šetam ulicom. Pokraj jedne visoke zgrade sjedi gitarist. Svira, no nema ga tko slušati. Zastajem kraj njega i molim ga da mi otpjeva *Veselje ti navješćujem*.

– Nitko se ne veseli osim tebe – govori mi.

– Pronaći ću ljude dobre volje – odgovaram.

Ljudi nalikuju na robote i strojeve iz filmova, dobrota koju dajemo i primamo postala je tražena roba. Svakodnevnica nalikuje programu na računalu. Jednim se klikom pokrenemo i zaustavimo. Za većinu ljudi nema mjesta za razmišljanje o tuđoj sudbini. Bitno je imati, biti bolji, jači, ljepši. Susjedi se ne poznaju, a godinama žive vrata uz vrata, djeca zaboravljaju roditelje, roditelji nemaju vremena za djecu.

Ulazim u osvjetljenu zgradu i zvonim na svaka vrata pitajući ljude hoće li proslaviti sa mnom Božić. Većina ih odgovara da ne slave blagdan. Samo su tri obitelji htjele podijeliti božićnu radost. Izišli smo na Ilicu i pjevali božićne pjesme. Kroz prozore su izvirile

znatiželjne glave. Naša je pjesma potaknula mnoge da nam se pridruže. Radost je bivala sve veća i veća.

Bože, hvala ti što ovi ljudi nisu izgubili vjeru ni u 2222. godini. Božić je, moram se vratiti u sadašnjost, svojoj obitelji. Za nas je Božić poseban blagdan, a ove je godine još posebniji jer mi se rodio i treći brat Berislav. Ulazim u vremeplov i na ploči biram 2014. godinu.

Paula Dozić, 6. razred
Voditeljica: Mara Jularić
Osnovna škola Sveta Nedelja

S tobom

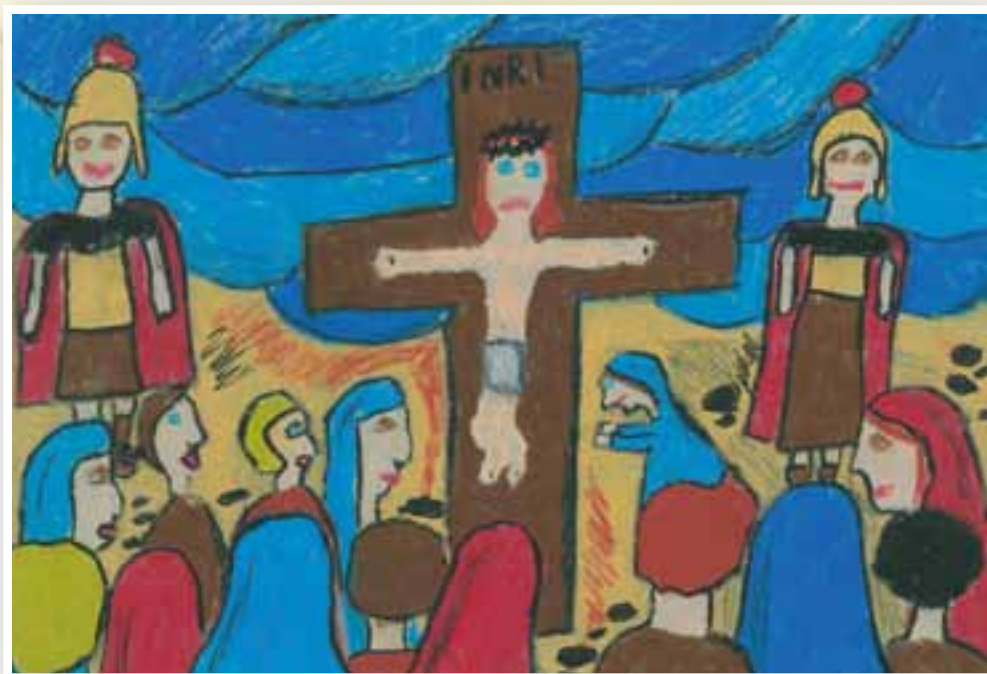
S tobom sve je toplije, ljepše, spokojnije. Ti svakim mojim osmijehom u meni cvateš. Ti si moja, potpuno i samo moja.

Kada me preplavi tuga, nježno me miluješ upijajući svaku kaplju moje žalosti kao rosu. Kada sam radosna, tvoji cvjetovi imaju ljepše boje i mekše laticice. Bez tebe nema mene, s tobom i ja sam uvijek tu. Svakim danom tvoj je vrt zbog mene veći, vrt ruža. U njemu i ja cvatem.

Toliko si puta od mene željela sakriti svoje trnje. Znam da su to moje rane na tvom prekrasnom tijelu. Ipak, tako je tvoja stabljika postajala čvršćom pa se više ničega u ovom životu ne plašim. Tvoja sam uvijek, i kad me svi drugi zaborave. Tišino moja, puna si najljepše pjesme.

Jednom, kada opadnu sve tvoje divne laticice, leći ćemo zajedno na naš meki, mirisni ležaj od ruža i utonuti duboko u san. Uskoro ćemo opet propupati na nebeskom plavetnilu bijelom ljepotom. Ti i ja, moja prekrasna dušo, spremne za nove izazove.

Ana Marčec (3. r.), *Isus se predao Bogu i ljudima*
Voditeljica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Ena Halaček, 6. razred
Molve

Budući pomorac

Imam brata Frana. Trenutno ide u drugi razred Pomorske škole u Zadru. Daleko je od kuće, od naše Podravine. Vidimo se samo jednom mjesečno, ali on ipak ne zaboravi nazvati svake nedjelje i pitati me jesam li bila sa sestrom i mamom na misi. Eh, ako samo kažem da mi se nije dalo, prigovara i negoduje. Čak i na tu daljinu, od Molva do Zadra, on uspije utjecati na nas. Jasno, ja njega ne trebam ni pitati. On ide bez da ga tko potakne. Otkad je bio mali, svake je nedjelje išao na misu, na svaku krunicu i svaku zornicu.

Znalo se dogoditi da je otišao na listopadsku pobožnost pa nakon mise dotrčao do automobila jer je brzo trebalo ići na trening plivanja u Koprivnicu. Uvijek je bio vjeran ministrant i pomagao svećenicima u župi. Svi su ga hvalili jer nikad nikoga nije iznevjerio. Za jednu Veliku Gospu, koja se štuje u mojemu selu, bio je na tri mise zaredom: ujutro u sedam, pa u devet kod kapelice, pa u jedanaest s biskupom.

Oduvijek je volio pomagati časnama. Skupljao im mahovinu za postavljanje štalice ili pak šalama kratio vrijeme pred misu.

Nije bez mana moj Fran, to ne. Ali svaki problem rješava i zato bih željela biti poput njega. Kad se uspijem izvući iz toplog kreveta na zornicu, sjetim se kako je tražio na Googleovoj karti gdje se nalazi franjevačka crkva u Zadru, kamo bi odlazio na zornice. Puno je za računalom, tako mi se čini, ali eto, katkad i iz dobrih razloga.

Naravno, posvetio se školi i ocjenama, ali nije zaboravio Boga. Kad dođe kući iz Zadra, moli se, ide u crkvu... Fran kao da ima vremena za sve. Dobar je primjer i meni i svim ljudima. Pogotovo sad, kad ipak nije otišao za svećenika, već za pomorca. Nismo očekivali da će biti toliko uporan, ali jest. I što sad možemo? Samo se nadati da će i dalje ostati dobar ljudima i vjeran Bogu. Zajedno ćemo se moliti sv. Nikoli da čuva njega i sve pomorce!

Martin Kopilović, 6. razred
Križevci

Čarolija Božića

U staroj trošnoj kolibi živjele su majka i djevojčica Gabrijela. Bile su jako siromašne, ali ipak sretne. Sretne jer su zajedno i jer su zadovoljne s ono malo što imaju. Svake su nedjelje i za svih blagdana išle na misu pune radosti i zahvalnosti.

Došlo je i hladno doba godine u kojem iščekujemo Božić, rođenje Spasitelja. Za jedne mećave začulo se kucanje na vratima njihove kolibe. Gabrijela je otvorila vrata na kojima se pojavio neuredan starac, duge kose i brade, sav promrzao. Gabrijela ga je odmah uvela u skromnu kućicu, smjestila ga pored ognjišta i pomogla mu skinuti mokru odjeću. Ponudila ga je toplim čajem i s malo kaše.

Nakon što se okrijepio, starac im zahvali i krene prema vratima želeći produžiti dalje. Majka mu reče: – Ostanite ovdje, smrznut ćete se vani na hladnoći! Starac prihvati i ostane prenoćiti.

Iduće jutro bio je Badnjak. Nevrijeme se smirilo. Dok su još starac i Gabrijela spavali, majka je ustala spremi doručak. Kada je otvorila smočnicu, dočekalo ju je veliko iznenađenje. Smočnica, koja je inače uglavnom bila prazna, sad je bila puna namirnica i raznih slastica. Iako je bila zbunjena, pripremila je doručak. Dan je prošao u skromnim pripremama za Božić. Navečer kada su se spremale na polnoćku, dogodilo se još jedno čudo: stare i pohabane haljine sada su bile kao nove. Majka i Gabrijela začuđeno su gledale prema starcu, a on se pravio kao da ga se to ne tiče. Otišli su na polnoćku.

Nakon polnoćke starac im zahvali, blagoslovi ih i nestane u božićnoj noći. Na božićno jutro, kada su se probudile, dogodilo se još jedno čudo: u kutu kuće stajao je okićen bor, a ispod njega darovi. Gabrijela i majka bile su pune radosti i veselja zbog svega što im se dogodilo. Iako su im se nametala mnoga pitanja i bile su zbunjene događajem s nepoznatim starcem, u dubini duše slutile su odgovor na svoja pitanja...

Marta Kunšić, 6. razred

2. NAGRADA

Voditelj: Saša Špoljarić

Osnovna škola „Đuro Ester”, Koprivnica

Moja učiteljica

Savršena osoba? Na misi svećenik uvijek govori kakvi ljudi trebaju biti. U školi vjeroučitelj stalno priča o vrlinama. Kod kuće nas roditelji neprestano uče kako da se ponašamo. *Opraštaj! Budi pristojna! Nemoj nikoga vrijeđati! Voli sve!...*

Sve te stvari zvuče tako lako, ali su teške za izvršiti. Naime, svaka osoba ima mana koje nas živciraju. Ali u mojem životu je postojala jedna osoba koja je uvijek uspjela ostati mirna, kao da se nikad nije naljutila ni na koga. Uvijek je željela razgovarati sa svima, nikad nikog nije uvrijedila. To je bila moja učiteljica Zdenka Vidaković. Ona nam je bila zamjena kad je naša „redovna” učiteljica zatrudnjela. Iskreno, isprva mi se činila čudna, ali kasnije mi je postala kao dio obitelji. To je, zapravo, ona i bila.

Brinula se za nas kao da smo joj vlastita djeca. Došla je pred blagdane u drugom razredu osnovne škole. Sjećam se da smo prvi dan čitali jednu pjesmu o zimi. Bila je savršen prikaz dobre osobe. Ako je netko vrijedan da bude opisan u ovom sastavku na temu predanost Bogu i ljudima, onda je to ona. Kako znam da je predana Bogu? Vjerujem da onaj tko je tako dobar prema svima kao što je ona bila, tako veseo, tako pun ljubavi, mora voljeti i Boga. Ipak, Bog je u svima nama, zar ne?

U mom su razredu bili i neki, moglo bi se reći, nestašni učenici. Ništa strašno, bili su brbljavci i upadali su u riječ drugima, to nije neki vandalizam, ali ono što svim nastavnicima, profesorima i učiteljima zajedno ide na živce jest kad im učenik kaže: „Neću!” Ona je i to podnosila. Svakome je pronašla opravdanje i pokušala od njega napraviti dobro dijete, koje će kasnije postati dobar čovjek.

Kad je bilo tko bio tužan, tješila ga je. Naša suza je bila i njezina. Kad smo bili sretni, smijala se s nama. Trudila se da nam udovolji u svemu, a u tome je i uspjela, jer smo ju mi voljeli kao da nam je najbolja prijateljica i dio obitelji. Bila je toliko uzbuđena koliko i mi. Kad nas je srela izvan škole, skoro nas je sve izgrlila i izljubila i uvijek popričala s našim roditeljima. Čuvala nas je i pazila. Učila nas je tablicu množenja, pjesmice, kolutove i mnoge druge stvari, ali je nama bio najvažniji svaki njezin zagrljaj, utjeha i osmijeh koji nam pokazuje da voli baš nas. Njezin sin, koji je godinu dana mlađi od nas, bio je dobar prijatelj dječacima u tom njezinom voljenom B razredu. Imala je i mlađeg sina. On je bio isto tako dobar kao i ona. Makar je bio puno mlađi od nas, bio nam je prijatelj.

Na kraju trećeg razreda organizirali smo joj zabavu. Moje prijateljice i ja napravile smo malu predstavu, imali smo puno balona i tako smo se službeno oprostili od naše drage učiteljice. Čak i nakon toga je pazila na nas. Iako smo se u 5. razredu pomiješali, neki u A, neki u B, neki u C, a neki u D razred, nije nas zaboravila. Svaki put kad nas je srela, pitala nas je stotinu pitanja. Zнала je za sve naše uspjehe, a i dalje nam je opraštala naše neuspjehe.

Ali kao i priče u knjigama, sve je ovo došlo do kraja. Počela su ju boljeti leđa i jednog dana se potpuno zakočila.

– U redu... – mislili smo – samo je malo bolesna, ovo će brzo proći.

Nažalost, prevarili smo se. Bivala je sve bolesnija i bolesnija. Imala je osteosarkom. To je rak kostiju. Već je dugo bila u bolnici, ali nikom nije htjela reći koliko joj je loše, osim mužu, da to nekako ne dođe do njezine djece. Zнала je da bi im to slomilo srca.

Kad sam išla kući s mora, od mame sam, nakon poziva njezine prijateljice i mame moje najbolje prijateljice iz bivšeg razreda, čula te kobne riječi: – Učiteljica Zdenka je umrla.

Isprva nisam mogla vjerovati, nije bilo moguće. Ne tako davno, mama je pričala s njom preko mobitela.

Napisala sam joj pismo koje je mama stavila na njezino vječno počivalište u Slavoniji. Pokopali su ju tamo gdje se rodila, s majkom.

Inače, ja sam iz Podravine, a ona se doselila ovamo. Možda ga je pročitala tamo gore, u raj. Nadam se da ga je vidjela, da je tamo sjedila s Bogom i svojom mamom i pročitala ga. Nisam išla na njezin sprovod, nisam mogla podnijeti nešto takvo. Nijedno dijete nije moglo, jedina djeca koja su bila tamo bila su njezina. Jadni oni, ako je nama bilo loše, kako je tek njima?

Na sprovod je došlo mnogo ljudi, a to je dugačak put. Inače ljudi znaju biti bezobzirni, i da je netko drugi u pitanju, bilo bi ih manje, ali je ona bila tako dobra i tako draga da su joj se morali nekako odužiti. I danas nekad vidim nekog na ulici pa u prvi mah pomislim da je ona. Onda se sjetim. Sigurna sam da se svi koji su je poznavali isto osjećaju.

Sigurna sam da i sada, tamo odozgo, prati svakog od nas, gleda svaku našu utakmicu, svaki meč, pročita svaku priču, odsluša svaku našu pjesmu, samo što ju mi više ne možemo vidjeti. Jednom je rekla mojoj mami kako sličim na nju, to je bio najveći i najljepši kompliment koji sam dobila.

Ponekad sam se pitala zašto je baš ona umrla. Zašto tako dobra osoba, a ne neki ubojica? Zatim sam se sjetila: Bog je trebao novog anđela.

Ante Bazina, 7. razred

I. NAGRADA

Voditeljica: Silvana Bampa-Listeš

Osnovna škola „Neorić-Sutina”, Neorić

Golub nade

– Znaš li šta ti je? – upita doktor dida.

– A, moj doktore, znan.

I meni je did obolio od teške bolesti koja se zove rak. Kad je došao kući, reče nam: – Ane, Hrvoje, Ante i Jozo, morat ću operirat jezik.

Baba se uznemirila: – Je li to opasno?

Svi smo svaki dan molili Boga za dida da mu bude dobro, a on se svaki dan priprema za odlazak, nije tužan, veseli se svemu, samo da nama olakša, da mi ne budemo žalosni.

Bližio se dan operacije u zagrebačkoj Kliničkoj bolnici Dubrava, a obavit će je svjetski poznati kirurg.

Na rastanku rečem didu: – Dide, brzo nam se vrati!

– Unuče, oću, samo slušaj babu i tatu!

– Oću!

I tako naš jedini did, veseliji nego ikad, ode u Zagreb gdje će biti u tetke u stanu na Cvjetnom trgu. Svi smo mu mahali...

Popodne zazvoni telefon: – Ante, ode did, ja san doša u tete Marijane i reci babi da ću se sutra ujutro operirat.

– Dobro, dide, kako ti se bilo vozit?

– Pola sam puta prespava tako da nisam umoran.

– Dobro, dide, budi dobar tetki!

– Ha-ha-ha! Aj, bog!

– Bog!

I tako smo se did i ja smijali...

Ujutro je u osam sati išao na operaciju. Svi smo čekali i napokon je, nakon šest sati, bila gotova.

Tetka zove moju babu: – Mama, tati je sve dobro.

– Bogu hvala, dok god je operacija trajala, ja sam Boga molila...

Kad je doša kući, bilo mi ga je žao jer je osta bez pola jezika i imao je strašan rez na vratu.

– Dide, jesi li ti meni umoran?

– A, moj Ante, jesan, iđen odma leć i odmorit se ka pravi čovik.

– Aj, aj, samo se ti odmaraj!

Sutradan su svi došli na ručak kako bi ga vidjeli nakon dva mjeseca, a on ništa nije mogao jesti dok hranu ne bi smiksao.

Jednu večer nam poče pričati: – Slušajte, dan prije operacije izađem iz WC-a, kad na kauču bili golub. Kad sam ga vidio, cili san se naježio, nazva Marijanu i pita je li jon ikada bilo goluba u kući.

– Nije, stari, nikad!

Baki je to bilo previše i počela je plakati...

Nije prošlo ni godinu dana, a didu se rak opet vratio, ovaj put na drugu stranu vrata. Prije puta u Zagreb otišao je drugoj tetki u Mravince jer je ona išla u Zagreb u vezi nekog posla pa će ga povesti. Prije nego što su krenuli, teta je kuhala ručak da bi rođaci imali što jesti dok je ona u Zagrebu. Otvorila je prozor da iz kuhinje izađe para i vidjela bijelog goluba na maslini u njezinom vrtu.

– Stari, stari, vidjela sam bilog goluba ka šta si ga i ti vidija u Zagrebu!

– Kate, to znači da će bit dobro ili loše.

Otišli su u Zagreb i odma je ušao u bolnicu pripremiti se za novu operaciju. Did se nije ništa brinuo jer jedino Bog zna što će biti, a mi smo se svi molili Bogu za pomoć.

Vratio se did kući. Prošlo je već šest mjeseci. Sada je sve dobro, jedino Bog zna što će biti...

Marija Ćurić, 7. razred
Slavonski Brod

Malena riječ, a tako velika

Bog... Tako malena riječ, a tako velika. Ljubav... Tako čudna, a tako snažna. Život... Tako zahtjevan, a tako pobjedonosan.

Sam si. Osjećaš se prazno. Umoran si. Umoran od lutanja i traženja sreće. Nema prijatelja, nema smijeha, nema nikog! Srce je mračno, usamljeno i pusto. Hodaš dalje, iako nemaš snage. Hodaš po praznini i ne vidiš izlaza. Nema nikoga da te uhvati za ruku, nema nikoga da te zagrlji, nema nikog da ti obriše suzu. Kamo su svi nestali? Kamo je otišao svijet? Kamo je nestalo prijateljstvo? Nema ga! Sam si i ne znaš kamo ćeš. Ispred tebe je sama pustinja. Pustinja boli, pustinja samoće, pustinja ničega!

Padaš... Padaš i ne ustaješ. Ne možeš više. Nemaš snage za dalje. Polako odustaješ. Bacaš se u ruke boli. Borba prestaje. Misliš: izgubio sam! Ali čekaj! Ne, nije kraj. Ne, nisi izgubio. Nisi sam, vjeruj. Kamo si sakrio svjetlost iz srca? Kamo je ta svjetlost pala? Upali svijeću i pronađi svjetlost ljubavi. Pogledaj, čeka te. Bog, čeka te! Čeka te njegova ljubav, njegovo prijateljstvo, njegov zagrljaj. On će te uzeti za ruku i podići te s tla. On će ti obrisati suze s lica. On je tvoj spasitelj. Njemu se utječi. Pogledaj u svoju krunicu oko vrata. Osjećaš li tu ljubav? Pusti da te vodi. Vjeruj mu i slijedi ga. To je Bog, to je snaga, to je pobjeda. Sada osjećaš da nisi sam. Osjećaš da su tvoje rane zacijelile. Osjećaš prijatelja, osjećaš ljubav, osjećaš spasenje. Vjeruješ li sada? Znaš, i ja sam bila napuštena, i ja sam se bojala, i ja sam odustajala. Ali, i tada je Bog bio uz mene. I tada sam pobjeđivala. Sada znaš da si siguran, sad znaš da je Bog svjetlost. Svjetlost koja svaku oluju utiša, svjetlost koja popravi tvoju lađu života čim počne tonuti. Sada znaš tko ti je prijatelj i tko ne odustaje od tebe.

Nikada nisi sam. Imaš prijatelja, imaš ljubav, imaš snagu. I zato uzmi onu krunicu s vrata i zahvali Bogu jednom molitvom. Njemu je to sasvim dovoljno...

Goran Gruborović, 7. razred
Voditeljica: Ivanka Brađašević
Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Prijatelj

I tako – prijatelji dolaze i odlaze... Ali samo će pravi prijatelj ostati s tobom do kraja života. Čak i u najtežim trenucima on će biti s tobom. Kada plačeš i kada si tužan – i on će biti tužan, a kada si sretan i radostan – i on će se s tobom radovati. No, u današnjem svijetu to je rijetkost.

Ipak, ja sam imao upravo takvog prijatelja. Živio je u mom ulazu. Nažalost, bio je invalid. Družili smo se, igrali, zabavljali, kada se iznenada sve rasplinulo, otišlo u nebo kao da je došla ptičica i sve to odnijela! Morao je ići na operaciju u stranu zemlju. Jedva sam čekao da se vrati...

Prolazili su mjeseci i mjeseci, čak i godina dana, a od njega ni traga ni glasa! Shvatio sam da se neće ni vratiti te da sam izgubio najboljeg prijatelja. Bio sam jako tužan i na jedvite jade to prebolio.

Jednoga dana u svom smeđem poštanskom sandučiću pronašao sam pismo, poruku koju mi je poslao: „Dragi moj prijatelju, nemoj misliti da sam te zaboravio! Na liječenju sam u velikoj sivoj bolnici u Pragu. Jako mi je teško. Nadam se da me nisi zaboravio. Uvijek ću se sjećati naših najzabavnijih trenutaka. Moramo se ponovno vidjeti! Aaaaah, kad će to biti?! No samo mi ti budi živ i zdrav – sve ćemo to riješiti! Bok! Vidimo se uskoro!”

I dok čitah pismo po tko zna koji put, obuzimala me radost i sreća. Tada shvatih: kada imaš najboljeg prijatelja, kojega voliš i koji tebe voli, nije važno gdje se koji nalazi. Prijateljstvo je snažna veza koju kilometri ne mogu razdvojiti, prekinuti. Ono će jednom ponovno spojiti ljude – što god ih udaljilo, kamo god odlutali.

Petra Jugović, 7. razred
Voditeljica: Jasna Šepac
Osnovna škola Brod Moravice

Molitva

– Upomoć! Upomoć! – Matilda je vikala s ruba jezera da vidi hoće li joj tko priskočiti u pomoć. Nitko nije dolazio. Taman se spremala odustati kad dotrči uspuhana Katarina. Matilda je glumila da joj treba pomoć. Ona je bila vrlo čudna petnaestogodišnjakinja. Često je izazivala nevolje i izrugivala druge, kao i sad, kad je Katarina skoro pala i slomila se kako bi joj pomogla, ona je pucala od smijeha.

Katarina je pak sasvim drukčija. Uvijek priskoči u pomoć. Iako zna da Matilda vjerojatno laže, ona sebi ne bi oprostila kad bi se Matildi nešto dogodilo zbog njezina inata. Matilda se dugo smijala, a kad je napokon došla k sebi, okrenula se i mirno krenula kući. Katarina je ostala na jezeru još uvijek zaprepaštena koliko je Matilda daleko spremna ići. Prošli put, kad ju je čula da zaziva pomoć, popela se na krov kuće i glumila kako klizi i kako će ubrzo pasti. Katarina je polako krenula kući u kojoj je živjela s bakom jer su joj roditelji poginuli u brodolomu dok je još bila mala. Baka joj je uvijek govorila kako se nikada ne smije lagati i kako uvijek mora pomoći drugima, da je to jedino ispravno. Katarina je bila sigurna da njezina baka ima pravo. Pala je noć. Katarina je pošla na počinak, ali ona nije samo tako otišla na spavanje, ona je uvijek molila prije spavanja. To ju je baka naučila. Vjerovala je da će molitva osigurati mir i spokoj njezinim roditeljima.

Katarina vjeruje u snagu molitve koja donosi spokoj duši. Ona zna da iskrenim razgovorom s Bogom može riješiti svaku dilemu. Molitva je njezina snaga, radost i njezin izbor. I njezina posljednja misao dok je padala u san bila je kako bi molitva sigurno pomogla Matildi da shvati i razumije sebe i sve oko sebe.

Time će se pozabaviti sutra...

Anamarija Malčec (1. r.), *Anđele čvornu*
Voditeljica: Ružica Štimec
Osnovna škola Vinica

Ivana Klopotan, 7. razred
Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof

Moje ime je Ivana

Rođena sam kao veoma sitno dijete. Kada su me trebali zapisati u knjigu rođenih, tražili su od moje majke ime koje će mi nadjenuti. Dala mi je ime Sara, što znači princeza. Rekla je da na mojem sitnom lišću sjaje samo moje plave oči, kao u princeze. Nakon tri dana što smo ih provele u rodilištu, vratile smo se kući. Moj djed Antun srdito je rekao da mi odmah promijene ime.

– Kakvo je to čudno ime! Sara! Neka se zove Ivana! – zagrmio je djed. Sljedećeg je dana moj otac otišao u matični ured i promijenio mi ime. Kada se vratio kući, bio je tužan, a s druge strane i sretan što je ispunio želju svome ocu.

Godine su prolazile pa sam tako krenula već u peti razred. Tada mi je majka ispričala priču o mojem imenu. Bila sam jako tužna što nisam dobila ime koje su moja majka i otac odabrali. Maštala sam o imenu koje sam trebala imati i pomalo se ljutila na djeda. Više mi se sviđalo ime Sara nego Ivana. Tu sam tajnu duboko sakrila u svome srcu ne govoreći ju majci kako ju ne bih rastužila. A onda je umro moj djed. Praznina koja je ispunila moje srce bila je beskrajna. Jedino čime sam ju mogla ispuniti bila je spoznaja da imam ime koje je moj djed odabrao. Po njemu ću ga se uvijek sjećati.

Laura Mikulić, 7. razred
Voditeljica: Višnja Smoljan
Osnovna škola Sveti Filip i Jakov

Brinuti se o neznancu

Ponekad postoje teške situacije koje moramo proživjeti da bismo se sjetili Boga.

Teta je bila u bolnici. Nije bilo ništa ozbiljno, samo obična viroza s visokom temperaturom. Otišla sam joj u posjet. Upravo dok sam išla pitati za broj tetine sobe, dogodio se hitan slučaj zbog čega sam morala pričekati. Dok su roditelji dvogodišnjeg dječaka uplašeno razgovarali s doktorom, načula sam da za dječaka nema puno nade. Sjetila sam se svog dvogodišnjeg brata i prošla me jeza na samu pomisao da mu se nešto dogodi. Krenula sam do tetine sobe, a na putu sam prošla kraj sobe nemoćna dječaka. Uplašen, umoran i bez nade, bespomoćno je ležao na krevetu. Dječak koji je trebao otkriti sve ljepote življenja: prvi dan škole, ispite, zabavljanje s prijateljima... Sve ga je to čekalo, a on onako bespomoćan kao da je od svega odustao. Aparati i cjevčice bili su njegova stvarnost.

U posjetu teti sam bila odsutna umjesto da budem vesela što teta sutra izlazi iz bolnice. Došavši kući, nisam imala mira. Osjećala sam da je crkva jedino mjesto gdje ću naći spokoj. Otišla sam u crkvu, pomolila se za dječaka i krenula kući.

Sutradan sam čula da je dvogodišnji dječak umro. Bila sam shrvana. Pitala sam se jesam li dobro molila, što sam tražila od Boga, da mu bude bolje? Je li čuo moju molitvu? Je li dječaku bolje s njim?

Iako je bilo rano, otišla sam potišteno u sobu. Nisam spavala, samo sam razmišljala. Taj dječak me naučio kako cijeniti i voljeti svoj život kakav god on bio, a bio je to samo slučajan susret u bolnici.

Lucija Picig, 7. razred
Križevci

Ivane, probudi se!

Koliko sam samo puta prošao pokraj župne crkve, pogledom ju okrznuo i možda koji put pročitao župne obavijesti, no zapravo se ne sjećam kada sam se zadnji puta popeo betonskim stubama, prekoračio crkveni prag i sjeo u one već izlizane drvene klupe. Ne sjećam se kada sam zadnji puta prisustvovao svetoj misi, pričesti, ispovijedi... Zapravo, ne sjećam se kada sam se uopće pomolio, onako iz srca, zahvalio mu na obitelji, prijateljima, zdravlju, na svemu. Pitam se, je li me Bog zaboravio? Zaboravlja li Bog ljude koji zaborave njega? Ljude koji odvoje dva-tri sata svoga vremena za gledanje filmova, slušanje pjesama, a one dvije-tri minute molitve ostanu zaboravljene. Ma, ne! Naravno da me nije zaboravio. Svog Ivana, onog Ivana koji mu se nekada svakodnevno povjeravao, prepričavao mu školske zgone, otkrivao mu sve svoje tajne, osjećaje, odvojio za njega minute i sate, a za koje sada ne pronalazi vremena. Za koje ne želi pronalaziti vremena. Znao je taj Ivan da Bog zna za sve, sve što mu se toga dana dogodilo, sve njegove tajne, ali on je ipak volio razgovarati sa svojim Ocem, prijateljem.

Jednostavno sam volio vrijeme provedeno u razgovoru s njime. Svakog sam se dana radovao večeri da legnem, prekrížim se, izmolim *Očenaš* i onako u tišini porazgovaram s njime. Iako mi nije mogao odgovarati ili ga barem ja nisam mogao čuti, znao sam da me čuje i odgovara na moja pitanja. A sada?

Sada se radujem večeri kad sjednem na trosjed ispred malenog televizora i satima gledam crno-bijele filmove. A kad konačno legnem u krevet, zapravo razmišljam o svom životu. O životu u kojem sam zaboravio Boga. I poželim se promijeniti, poželim promijeniti sve! Svoje večeri, svoja jutra, svoje nedjelje... Poželim se obući i u gluho doba noći otići do župnika Kranjčića. Znam da bi

on tada molio. Molio bi za dječake poput mene. Molio bi za dječake poput mene baš zato što nas je sve volio. Volio nas je bez obzira na naše mane, bez obzira što bismo ponekad počupali djevojčice za kosu, ukrali nekoliko susjedovih trešanja, potukli se s ostalim dječacima... I zato sam ga cijenio. Bio sam spreman otići do njega i ispovjediti se nakon nekoliko dugih godina.

Oslobodio bih svoje srce i dušu, savjest okovanu grijesima, ali nikada nisam imao dovoljno hrabrosti. Uvijek mi je nedostajao onaj dašak hrabrosti da pred Bogom stanem iza svojih pogrešaka i dostojno se za njih pokajem.

Uvijek mi je nedostajao taj dašak hrabrosti, sve do danas. Sve do danas kada sam nakon nekoliko godina kleknuo na drvenu klupicu, pognuo glavu i pokajao se za svoje grijehе, molio Gospodina za oprostenje. Od toga dana redovito odlazim na misno slavlje u župnu crkvu, a ponekad i ministriram župniku Kranjčiću. Svaku večer onih sat vremena koje sam odvajao za gledanje filmova sada odvajam za Boga. Iako potječem iz bogate obitelji, tek se sada osjećam bogato!

Monika Đurinić (8. r.), *Don Božo Milanović*
Voditeljica: Kristina Kožić
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy, Gornja Rijeka

Elena Topolovec, 7. razred
Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof

Najljepši božićni anđeo

Bilo je to prije nekih šest godina. Bila je zima, hladno vrijeme i snijeg. Imala sam samo sedam godina, ali toga se sjećam kao da je bilo danas.

Često sam ostajala sama s bakom i zato sam ju jako voljela. Uvijek bi me navečer ušuškala u krevet i pričala mi priče. Moj djed, bakin muž, umro je kad sam bila mala, a baki je jako nedostajao. Često mi je pričala o njemu i gledala njegove slike.

Jedne zime roditelji su otišli na polnoćku, a ja sam ostala s bakom. Kad su otišli, baka je izgledala čudno, čak sam vidjela kako joj suza klizi niz lice. Polako sam joj prišla, obrisala suzu i rekla da će sve biti u najboljem redu, makar nisam znala ni razumjela zašto plače. Zatim me stavila u krilo i čvrsto zagrlila pa me poljubila u obraz. Uzela je olovku i papir i napisala mi pjesmicu. Jako me voljela. Poslije toga smo se igrale, zabavljale, a zatim me okupala i ušuškala u krevet. Legla je kraj mene i čvrsto me primila za ruku. Tada sam osjetila prvi put kako su joj ruke hladne i malo sam se uplašila jer njezine ruke nikada nisu bile hladne. Pomalo sam se bojala sklopiti oči, ali bila sam previše umorna. U snu sam čula kako me baka nježno poljubila i pokrila dekimom.

Ujutro kad sam se probudila, htjela sam baki čestitati Božić. Ušla sam u njezinu sobu, onako tiho na prstima. Tiho sam ju zvala, no nije reagirala. Počela sam vikati, no opet ništa nije bilo. Baka je na Božić zaspala poput najljepšeg anđela. Svi smo plakali, posebno ja. Krivila sam sebe što je više nema i otad mi je svaki Božić nekako prazan. Tog dana sve se promijenilo, pa čak i ja. Taj događaj promijenio je moj život. Bila sam svjesna da sam izgubila nešto najvrjednije na svijetu.

A baka? Ona je uvijek sa mnom i uz mene. I dalje je tu i kada sam sretna i kada sam tužna.

Marija Tukša, 7. razred
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko

Pisma

Draga sestro u Kristu, draga Klaro!
Napokon sam saznala za tebe od jednog pobožnog redovnika iz tvog kraja. Daleko smo jedna od druge, ali veže nas odanost i ljubav prema Gospodinu i njegovoj riječi. Moj otac želi da zasnujem obitelj, steknem imanja i kraljevsku titulu, ali ja svoj život želim usmjeriti plemenitijem cilju. Želim dati sebe drugima kroz dobra djela. Oduševljena sam tvojim izborom. Između obitelji i braka izabrala si vjeru u Gospodina i postala redovnica. Budi moja savjetnica! Budimo zajedničko srce predano Gospodinu!

Agneza iz Praga

Draga Agnezo, moja najdraža sestro!
Osjećam silnu radost zbog tvog pisma. Podržavaš moj izbor i moj način života, ali ne mogu biti tvojom savjetnicom. Nisam dostojna takve zadaće, ali pisat ću o njemu, o svome savjetniku Franji. Agnezo, upamti to ime! Jednom će biti sveto! On je čovjek poput nas, ali ipak drugačiji. Molitvom i postom postiže brojne milosti. U svemu želi biti sličan Gospodinu. Vjieran je Ocu nebeskome po svakoj zapovijedi. Živi za druge i sebe daruje drugima! On ljubi svakog gubavca, razgovara s vukovima, propovijeda grlicama, veseli se podjednako suncu i smrti... Predan je svemu što je Stvoritelj svojom rukom stvorio. Slijedi Franjin put, Agnezo! I ja sama sam tek na početku toga puta...

Klara iz Asiza

Draga Klaro!

Tvoje pismo nosim uvijek sa sobom. Čitam ga kao molitvu nakon buđenja i prije počinka. Razmišljala sam mnogo o Franjinom putu. Nije lako ići za Gospodinom poput Franje. On nas poziva na uzak i trnovit put. Tim putem ne možemo nositi sve ono što bismo htjeli. Mnogo toga mora ostati za nama, ali svom snagom treba zadržati vjeru i bližnje. Njima moramo pokazati istinitost Gospodinovih riječi kroz djela milosrđa i kroz zadovoljstvo s onim što imamo, a darovano je od Gospodina. Klaro, odlučila sam izaći na ulice svog rodnoga grada i služiti potrebitima. Mnogo je siročadi bez ljubavi, mnogo je gladnih bez kruha, mnogo je bosih bez obuće, mnogo je žednih bez vode, mnogo je duša bez vjere... Oni su moja potrebita braća i sestre i njima se želim predati i služiti im kao najponiznija sestra slijedeći Franjin put. Moli za mene!

Tvoja sestra Agneza

Draga Agnezo!

Hrabro kročiš Franjinim putem. Uzday se u Gospodina i on će blagosloviti tvoj hod putem koji si izabrala. Molit ću za tebe svakodnevno, draga sestro. Srce je moje puno radosti zbog tebe, ali i moje sestre Katarine koja je odlučila slijediti moj put i pridružiti mi se u samostanu. Franjo joj je odrezao kosu i nazvao je novim imenom. Sada se zove poput tebe Agneza. Blagoslivljam Gospodina jer mi je podario dvije sestre, dvije Agneze. Ne odustaj od Franjina primjera!

Tvoja sestra Klara

Draga Klaro!

Osjećam mnogo ljubavi prema Gospodinu i zato mu moram dati cijelu sebe, a ti mi, Klaro, daruješ primjer kako to učiniti. Pridružit

ću se redovnicama na blagdan Duhova i naći se na početku puta prema raju. Odlazim u samostan uz blagoslov svog brata i kralja Vjenceslava oslobođena svih dužnosti i obveza češke princeze. Klaro, moli da budem dostojna njegova svetog poziva!

Agneza

Agnezo!

Raduju me tvoje vijesti. Tvoja domovina postaje bogatija za još jedan samostan. Šaljem ti pet svojih sestara da ti budu podrška i pomoć u samostanskom životu. Uspjela si, Agnezo, u onome što si željela, predala si svoje srce Gospodinu i bližnjima. Blagoslivljam te, sestro, i molim za tebe! Agnezo, ti si polovica moje duše!

Klara

Ivana Vrbančić, 7. razred

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Skromnost

Mihael je dijete roditelja dobrog imovinskoga stanja te se zbog toga često ophodio sa svojim bližnjima s visokoga. Samo nekoliko ulica dalje u malenoj kući bez raskoši, igračaka, slatkiša i svega ostaloga što Mihael ima, živjela je Elizabeta. Živjela je skromno, ali sretno. Elizabeta i Mihael nekada su se igrali zajedno bez igračaka, mobitela, računala i ostalih skupih stvari koje zaokupljaju djecu. Bile su to igre u blatu, lovice, skrivača i još puno drugih igara. No, tome je došao kraj. Nagla promjena financijskoga stanja jako je utjecala na Mihaela jer je mislio da neka djeca nisu zaslužila da se družu s njime.

I nakon nekoliko godina njegovo se ponašanje nije promijenilo, išlo je samo nagore. Sada nije bio samo razmažen, nego je počeo biti bahat i bezobrazan. Nastava je završila te su Mihael i Elizabeta krenuli kući, ne zajedno, on bi po navici hodao nekoliko metara ispred nje. Često ju je ismijavao sa svojim društvom bacajući joj kovanice pod noge. Tako je bilo i sada. Izvadio je novčić iz džepa i bacio ga na pod te se podlo nasmijao. Mislio je da će Elizabeta podići novčić. Ona je to i učinila, ali nije ga stavila sebi u džep, već ga je stavila nekom prosjaku u lončić. Mihael se čudio, nije shvaćao zašto nije prisvojila kovanicu, zašto ju je dala nekome, a mogla ju je imati samo za sebe. Šutio je i razmišljao, znao je da bi joj ovaj novčić dobro došao. U jednom trenu se posrami i, makar je bio već mladić, krenula mu je suza niz lice. Bilo ga je sram što je svakog dana ismijavao druge ljude. Shvaćao je svoju pogrešku, ali već sutradan ju je ponovio.

Ivan Zidarić, 7. razred
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko

Zagonetka

Kao student arheologije dobio sam zadatak da istražim nalazište kostiju mamuta koje su pronašli stanovnici Božjigrada u blizini svoje župne crkve. Stigao sam u Božjigrad jedne tople, ljetne večeri. Prvi mi je dobrodošlicu poželio župnik Gabrijel. Bio je to star, skroman i dobrodušan čovjek. Ponudio mi je smještaj u župnom dvoru i ja sam rado pristao na njegovu ponudu. Spavao sam na katu župnog dvora u lijepoj, skromnoj i čistoj sobici. Župnik Gabrijel kuhao mi je ručak i pomagao oko istraživanja. Istraživanje je bilo dugotrajno pa sam duže vrijeme bio župnikov gost.

Krajem srpnja noći su postale vruće i sparne. Često sam patio od nesanice. Tada su započeli i neobični događaji. Gotovo svake noći čuo sam čudne melodije, prigušene glasove, a ponekad bi i jaka svjetlost ulazila ispod vrata u moju sobu. Jedne noći začuo sam i zvukove koraka po daščanom podu hodnika te naglo otvaranje i zatvaranje vrata. Sljedećeg jutra priupitao sam župnika o čemu se ovdje zapravo radi. Kimnuo je glavom i rekao da ne zna. Pomislio sam na duhove i osjetio strah.

Odlučio sam potajno pratiti župnika. Nisam zamijetio ništa neobično. Župnik Gabrijel mnogo je vremena provodio radeći u vrtu. Njegov vrt bio je zasađen malenim stablima maslina. Pomislio sam da vjerojatno nalikuje Maslinskom vrtu. Svakog jutra držao je svetu misu, a uvečer dugo molio u crkvi. Zamijetio sam da je crkva posvećena anđelu čuvaru. Njezina unutrašnjost bila je prepuna slika i kipova anđela. Nisam pronašao ništa zanimljivo, a i čudna događanja su odjednom prestala pa sam se vratio svome poslu.

Sredinom kolovoza došao je kraj istraživanju. Spremio sam iskopine u drveni kovčeg i odlučio se vratiti na fakultet. Prije od-

laska morao sam potražiti župnika Gabrijela i zahvaliti mu na gostoprimstvu. Bio je u crkvi i okupljenim vjericima propovijedao o anđelima. Spominjao je anđela Gabrijela, svog imenjaka, kao najvjestitelja radosne vijesti Djevici Mariji. Zatražio je od nas da se što više molimo anđelima jer oni su mostovi kojima naše molitve putuju Bogu Stvoritelju, Sinu Spasitelju, Duhu Tješitelju, Prečistoj Djevici ili njegovim svetima. Nakon svete mise ostao je u molitvi ispred oltara. Promatrao sam župnika Gabrijela i shvatio da se ne moli, nego razgovara s nekim. Odjednom se pojavilo žarko svijetlo ispred oltara. Svjetlo se micalo i zamijetio sam obrise nepoznate osobe. On razgovara s anđelom! Odjednom je sve postalo jasno! Ono što sam noćima doživljavao nije bila paranormalna aktivnost, već anđeli koji su čuvali župnika Gabrijela i mene. Naslućivao sam da je ovaj svećenik svet i predan Bogu, ali i ljudima, svojim župljanima pa ga zbog toga i sveti anđeli žele za prijatelja.

Danas sam diplomirani arheolog. Moje istraživanje je završeno zahvaljujući župniku Gabrijelu i njegovim vjernim prijateljima, anđelima. Rado posjećujem Božjigrad i svećenika koji je postao moj uzor i najbolji prijatelj. Svakog dana redovito se molim anđelima u nadi da ću ih i ja jednom možda sresti na Gabrijelov zagonetan način.

Karmen Baneković, 8. razred
DODATNA NAGRADA
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko

Slava

Išla sam ovo leto za Ivanje v Kamenu Goricu. To mučko i staro selo gleda na Ivančicu i Petračevu pečinu. Povedaju stari ljudi da je tu odnavijek bila kamenita zemlja i zato se teške živelo. V polju je rasel drač i repa. Bogateši seljaki su imeli nekaj goric pa su vina tržili na sejmu. Bil je tef stari svet pobožni i rada je k meši hodil. Poštivali su i se svece, a najrajši su imeli svetoga Ivana Krstitelja. Njemu su na čast i diku zdigli kameniti zvonik. I dijen denes tef zvonik stoji, a zvonec v njemu zvoni. Zajafče zvonec dok mu zvonar štrik potegne i bat v kraj vudri. Posebni je tef zvonec! On nigdar nije za pokojnikom zvonil i zato njegov zvon more v letu tuču otirati i črne oblake rezbiti.

– Od Spasova do Križeva se mora navečer pokle *Pozdravljenja* zvoniti protiv tuče! Mi vu to jake verujemo i to poštivamo i zato nigdar naše gorice tuča ne zmlati! – povedaju gizadavo v Kamenoj Gorici.

– Za Ivanje zvonec mora zvoniti celu noć. To je običaj od starine! – veli zvonarka Slava. Već dvajst let ona v zvoniku zvoni. Stareša je to žena, vesele naravi. Rada se spomina i sakoga k sebi na štruklje zove. Živi Slava odma pri zvoniku v drvene hiže. Lefko je njezinu hižu prepoznati jer su stene z plavu farbu ofarbane, a i vune na ganjku na drvene klope cifrasti mački navijek predu, siti i čisti.

Slava rada Boga moli pa navijek moreš čuti kak stiha zrnca na krunice prebira i molitvu zgovara onak z sega srca: – Sveti Bože, sveti jaki Bože, sveti besmrtni Bože, smiluj se nama i celomu svetu!

Moliti zna i druge krunice, a ova milosrdna joj je nekak baš jake pri srcu. Moli saki čas, a najviše dok je vune sneg, onda pri peči sedi i čez obločke na vrati zvonik gleda. Za Božić dobi lukno

od susedov. Dobri i pošteni ljudi doneseju joj koji dinar za to kaj zvonik v redu drži, kaj oko njega cvetje sadi i kaj saki dan Majku Božju molitvom i zvonom pozdravi, baš kak angel Gabrijel.

– Tak se dobre čutim kaj Majke Božje morem hvalu dati tri put na dan. To me na ovom svetu drži! – veli zvonarka Slava. Ona se navčila zvoniti uz svojega muža i njegovog oca. Gda su oni pomrli, ona je zela tef posel na svoja pleča.

– Teško se navčiti zvoniti. Ne sme se štrik samo potezati! Moraš moliti i po rečima *Pozdravljenja* zvoniti! – tumači Slava. Vidi se mam da se Slava sa predala molitve i zvoniku! Predala se održavanju stare navade. Predala se na koncu i celom mestu!

I kaj reči na kraju? Srečna je Slava v svoje službe, pri svojem zvoniku, v najdraže molitve i v svoje plave hiže. To je celi njezin svet!

Ana Čapek, 8. razred

3. NAGRADA

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Brat

Tada još nisam shvaćala koliko mi znači i koliko će mi nedostajati. Pustila sam ga da pomogne ostalima, iako sam potajno željela da to nikada nije napravio. On je oduvijek govorio da je jedna od mojih najvećih vrlina nesebičnost, ali toga dana bila sam više nego sebična. Toliko sam željela da se vrati iz tog autobusa, da odustane od svega te da me zagrlji govoreći kako će sve biti u redu dok ne dođu mama i tata.

Toga dana, 20. listopada prošle godine u 18 sati i 40 minuta, vani je bilo prohladno od dosadne kiše koja je zahvatila moj grad. Školska godina je bila počela prije nekih mjesec dana, što je značilo puno učenja i grijanja stolca za mene. Tada sam bila sedmi razred, a moj brat drugi razred srednje škole. Toga smo se dana vraćali kući autobusom jer je mama morala ostati duže na poslu, a tata je radio u drugom gradu. U autobusu sam sjedila sama kao i obično. Željela sam se odmoriti od napornog rada u školi slušajući svoje najdraže pjesme. Iza mene je sjedio moj naporni brat Marko i njegov prijatelj Gabriel. Cijelo su me vrijeme zadirkivali. I samo se odjednom začuo veliki *bum*. Autobus se prevrnuo u stranu i kroz polomljene prozore mogli su se čuti vrisak i plač. Neko sam vrijeme gledala oko sebe ne bih li shvatila što se događa. Kao da sam bila u transu. Sve je oko mene bilo u tami. Na podu kraj mog sjedala ležala je djevojčica. Mislim da sam je znala iz viđenja. Nije se micala. Odmah sam ustala u namjeri da joj pomognem, ali su me nečije snažne ruke preduhitrile obavijajući se oko moga struka te su me maknule od djevojčice.

– Hvala Bogu, dobro si! – rekao je Marko te me zagrlio.

– Ona... – izustila sam drhtavim glasom pogledavši djevojčicu pa onda Marka.

– Hajde, moramo te izvući odavde.

Nisam se protivila, dopustila sam Marku da me odvede do razbijenih vrata kraj kojih je stajao Gabriel. Marko i Gabriel su razmijenili nekoliko riječi na koje se nisam mogla usredotočiti. Pogled mi je ponovno pao na djevojčicu koja je ležala na podu. Gledajući ju, obuzela me neka tuga te sam joj silno željela pomoći. No, u tome me preduhitrio Gabriel koji me je izveo van iz autobusa.

Puhao je snažan vjetar i tek sam tada primijetila da autobus gori. Crvenkasti plamenovi plesali su na krovu autobusa šaljući toplinu prema mom licu. Oko mene je bilo puno ljudi, mogla sam čuti sirenu hitne pomoći i vatrogasnih kola. Sve je više ljudi izlazilo iz autobusa te nisam ni primijetila kako me je Gabriel odveo do kola hitne pomoći. Liječnici su me pregledali i rekli da je sa mnom sve u redu.

Odjednom sam osjetila neku prazninu u svom srcu. Pogledala sam Gabriela pitajući ga gdje je Marko. Gabriel mi nije ništa rekao, samo me zagrlio. I tada sam shvatila da Marka više nema, da nema mog brata koji me je stalno zadirkivao. Shvatila sam da ga više nikada neću vidjeti, da više nećemo zajedno gledati naše najdraže serije, da se nećemo više glupirati i živcirati naše roditelje. Suze su mi potekle niz lice te sam ubrzo počela jecati i nisam se mogla smiriti.

Taj dan mi se urezao u pamćenje i nikada si neću moći oprostiti što ga nisam zaustavila. No, on je oduvijek bio takav. Uvijek je bio spreman pomoći. Bio je predan Bogu i uvijek mi je govorio da mu je Bog dao zadaću da me spašava iz nevolja, isto kao i druge ljude. Po tome je bio poseban i još uvijek je.

Borna Sočev (3. r.), *Obitelj odlazi na misu*
Voditeljica: Đurđica Pošta
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Natalija Đuranec, 8. razred

Voditeljica: Dinka Mudri

I. osnovna škola Vrbovec

Okus sreće

S fakultetskim društvom dobio sam zadatak da obiđemo ustanovu pod nazivom *Čovjek si, imaš srce*. Ni jednom se od nas to nije svidjelo, no morali smo kako bismo dobili diplome. Došavši u grad, odmah smo sjeli u prvi kafić. U jedanaest sati imali smo zakazano razgledavanje te ustanove, što nam se nimalo nije svidjelo jer kad smo pogledali na sat bilo je... ček', što!? Već je devet sati? Svi smo pojurili u svoje sobe obući se i izgledati što prirodnije i bolje, jer nenaspavan izgled zasigurno neće ostaviti dobar dojam. A ja, kao i ostatak moje ekipe, želim dobiti tu potvrdu koja nas dijeli od diplome.

Čim smo stali pred tu veliku ustanovu, čuli smo buku koja je dolazila iznutra.

– Oh ne, ne samo to! – pomislio sam u sebi. Ušavši unutra, neki se klinac zabio u mene rugajući se. Kako sam samo bio na granici odalamiti ga, da vidi sve zvijezde neba, no na svu sreću, uspio sam se suzdržati. Shvativši da je vodič došao do nas kako bismo već krenuli u obilazak i što prije to obavili, krenuo sam za njima jer su već bili dva metra udaljeni od mene. Čim smo prešli prvi kat, buka se smanjila, što je meni godilo s obzirom na laganu glavobolju. Promatrajući uokolo djecu, nekako se budila ona osjećajna strana u meni. Teško je gledati petogodišnje dijete u invalidskim kolicima, dijete s oštećenom rukom, dijete koje ne čuje ili dijete koje ne može govoriti. Gledati ih kako se igraju sa skromnim stvarima, a opet se smiju. Vodič je nešto govorio, a ja nisam slušao jer sam imao svojeg posla. Razmišljao sam...

Odjednom se opet netko zatrčao prema meni hvatajući me za ruku, što me navelo da pogled usmjerim prema njemu. Dječacić prekrasnih plavih očiju, nježnih obraščića i malenih ruku pomno

me gledao. Nasmiješivši mu se, htio sam krenuti dalje, no on moju ruku nije puštao, a nedugo zatim oči plave boje su ispustile suze. Nisam znao razlog tomu, no došlo mi je u glavu da sam ga možda previše stisnuo. U tom trenutku zapeklo me nešto unutra s lijeve strane, nešto što se zove srce. Htio mi je nešto svom silom reći, no nije mogao, što me je čudilo.

– Gospodine, dječak ne može govoriti. Najbolje je da ga ostavite na miru – začuo se glas simpatične djevojke, što mi je dalo odgovore na pitanja. Nisam se ni snašao, a oni su već otišli od mene. Ponovno sam se prikrpao društvu, na što sam dobio začuđen, ali istovremeno ponosan pogled. Upitao sam ih koji je razlog tomu, a Tina je samo izustila: – Tko bi rekao da je to naš David, frajer koji je uvijek mrzio malenu dječicu i bezosjećajno ih plašio.

Samo sam slegnuo ramenima i podsmjehnuo se jer nisam ni ja znao zašto sam se ovoliko raspekmezio. Došavši ponovno dolje, gospođa nas je čekala s papirima u ruci, što nas je sve obradovalo. Podijelila nam je potvrde, osmijehom smo joj zahvalili te se pozdravili. Kada smo stigli u stan koji smo iznajmili na tih nekoliko dana, svi smo se razbacali na kauče. Uostalom, ja sam razmišljao o onom malom, dvoumio sam se posjetiti ga sutra ili ne... Od toliko umora zaspao sam vrlo brzo. Sutradan smo imali slobodan dan i društvo je otišlo u razgledavanje grada, dok sam ja ipak odlučio posjetiti ustanovu nadajući se susretu s onim malim.

Dva sata su prošla otkako se igramo i zabavljamo, sve dok on nije progovorio: – Sretan sam!

Djevojka koja ga je čuvala podigla je pogled i brzo ga uzela vodeći ga liječniku. Nakon svih mogućih pregleda, ustanovilo se kako ima šanse progovoriti i biti uostalom kao sva ostala djeca. Pošao sam kući, već žudno čekajući da ekipi ispričam sve što se dogodilo, i samim time se pohvalim. Nakon što sam im ispričao, samo su se nasmijali i nastavili gledati započeti film.

Mjesec dana je brzo proletjelo, a dječak je sve više riječi uspio izgovoriti. Svaki dan sam ga posjećivao i zajedno smo se zabavljali i usput vježbali izgovaranje malo težih riječi. Jednog dana susreo sam se sa svećenikom koji ondje radi. Rekao mi je: – Ovom dječaku je

pomogla tvoja darežljivost ljubavi i brižnosti, i znaj da Bog to sve vidi. I da je sigurno ponosan na tebe.

Mogao sam osjetiti kako su mi se obrazi zacrvenjeli, a iznutra me ispunio veliki val ponosa. Kao znak zahvale samo sam se blago nasmiješio.

I danas, nakon dvadeset godina, ponovno sam se susreo s tim malim, no sada je imao završenu školu, posao i djevojku uza se. Začudio me postavljenim pitanjem, no nekako i usrećio. Pitanjem želim li biti kraj njega pred oltarom, kao otac, što je velika čast. Ponosan sam na njega, što je ni od čega stvorio sve, cijeli svoj svijet.

Sara Knežević (8. r.), *Spasitelj svijeta*
DODATNA NAGRADA
Zagreb

Ivan Hrvatini, 8. razred
Voditeljica: Lilijana Vranjican
Osnovna škola Kaštanjer, Pula

Bog i ja

Dan. Običan. Ja i moj bicikl! Jurnjava! Traženje! Gdje da te nađem? Bože!

Bože, gdje si mi se skrio? U mami? Tati? Sestri? Ili...? Možda si i u nekom prijatelju dragom ili možda u nekome koga ni ne poznajem. Razmišljam i vjerujem, da si ti Bog baš u svemu što postoji. Ti si zapravo zjenica ovoga svijeta. Ti si ljubav, otmjenost i dobrota. Hostijo bijela, hrana moja i izvor svih ljubavi. Ti k sebi uzimaš sve moje patnje i teškoće i sve s lakoćom pretvaraš u dobro. Pa i moj bicikl više ne leti i ne juri jer me ti čuvaš na ovom zemaljskom putu.

Anamarija Jakopović, 8. razred

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Spašena zbog Petra

Padala je kiša. Hladan je vjetar puhao i prodirao sve do kostiju. Mislila sam da će mi to biti najgora noć u životu.

Tata se opet napio i nisam htjela imati posla s njime. Spavat ću vani u parku kao i uvijek kad se napije, što mu je u zadnje vrijeme postala navika. Zaogrnila sam se dekom i legla na klupu. Odjednom sam začula korake. Vidjela sam sjenu nekog visokog mladića. Prišao je bliže k meni i upitao želim li ići prespavati kod njega jer je ovdje ledeno. Pristala sam iako ga nisam poznavala jer su mi se nožni prsti smrznuli. Putem do njegova stana smo se malo bolje upoznali.

Zvao se Petar, imao je šesnaest godina i išao u opću gimnaziju, imao samo majku i dvoje braće, sestru Martu i brata Josipa. Pitala sam ga zašto me poveo kući, no nije mi odgovorio. Došli smo do njegove zgrade i popeli se na drugi kat, gdje se nalazio njegov stan. Potiho smo ušli jer su svi spavali, pokazao mi je gdje ću spavati i gdje je kupaonica i otišao zaključati vrata. Bacila sam se na udoban kauč i ubrzo zaspala. Probudio me djetetov plač i nježan ženski glas koji je rekao da je doručak gotov. Sneno sam protrljala oči i poskočila kad sam čula riječ doručak. Nisam ništa jela već dva dana, osim jedne mandarine. Otišla sam u kupaonicu, umila se, oprala ruke i sjela za stol. Upoznala sam Petrovu vrlo simpatičnu majku Snježanu, devetogodišnju sestru Martu i četverogodišnjeg brata Josipa. Rekla sam da se zovem Helena, imam petnaest godina, idem u klasičnu gimnaziju te da se moj otac često napije, a onda nije dobre volje pa ja odem iz stana. Snježana je rekla da kod njih mogu ostati koliko god želim. Zahvalila sam im na hrani, smještaju i dobroti. Petar je rekao da se spremim jer mi želi nešto pokazati.

Izašli smo van gdje je bilo hladno, ali znatno toplije nego jučer. Došli smo do dječje bolnice. Unutra nas je uvela sestra Lidija. Petar mi je objasnio da u slobodno vrijeme volontira ovdje i u pučkoj

kuhinji, a ja sam ostala zapanjena. Upoznao me s djecom koja boluju od raka: Alenom, Marinom, Janom, Kristijanom i malom Rafaelom koja mi se posebno svidjela. Imala je samo četiri godine kad je doznala da ima leukemiju, siročje je, a tako je draga i pršti od energije. Cijelo smo prijepodne proveli s njima u igri i veselju. Pozdravili smo se i obećali da ćemo doći i sutra.

Na pješačkom je prijelazu pokraj nas prolazila trudnica noseći dvije teške vrećice i Petar joj je odmah priskočio u pomoć. Otpratili smo ju do njezina stana i tada krenuli u pučku kuhinju. Upoznao me s kuharima, volonterima i svojim prijateljem Svenom. Posluživali smo tople obroke svim gladnim ljudima koji su pristizali. Iznenadila sam se koliko je male djece i roditelja dolazilo. Mislila sam da su beskućnici samo neki stari ljudi. Osjećala sam se prihvaćeno i korisno prvi puta nakon dugo vremena.

Tako smo Petar i ja cijeli tjedan nastavili odlaziti k djeci i u pučku kuhinju, a ja sam se osjećala sve bolje kada bi se neko dijete nasmijalo ili stara osoba razveselila. U nedjelju su me Petar i njegova mama odveli na zbor mladih i svetu misu. Prisjetila sam se kako smo majka i ja odlazile na dječju misu i u park. Uživala sam u zajedništvu i molitvi. Petar se nakon mise otišao prošetati, a ja sam otišla kući s njegovom majkom. Ispričala mi je njegovu priču.

– Petrov je otac umro prije četiri godine, a Petra je to posebno pogodilo. Bio je veoma tužan i ljut na cijeli svijet. Jednoga je dana sjedio u parku i plakao, kad je do njega došao neki beskućnik. Razgovarali su satima i ubrzo postali dobri prijatelji. Petar se promijenio i počeo volontirati. Taj se beskućnik zvao Antun i jednog je dana samo otišao. Petru je ostavio svoju krunicu i molitvenik. Iako ga je to pogodilo, shvatio je da mora nastaviti činiti dobro. Sada je izrastao u divnog mladića kojeg svi vole i izvrstan je u školi.

Počela sam plakati, a on je taman došao kući. Vidio je da plačem pa me zagrlio i poljubio u čelo. Zamolio me da ostanem kod njega i ja sam pristala. Moj je otac nakon dva tjedna pozvonio na Petrova vrata. Ispričao mi se za sve loše i rekao da odlazi u kliniku za odvikavanje od alkohola. Zagrlila sam ga i poželjela mu sreću. Ostala sam živjeti kod Petra i njegove obitelji. Sada sam bolja osoba.

Josip Jambriško, 8. razred
Voditeljica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica

Dobro je činiti dobro

Uskoro će Božić, naš najljepši blagdan, blagdan mira, radosti i sreće. U to vrijeme svi smo nekako topliji, mekši, nježniji, suosjećamo s drugima i dijelimo s njima bol, tješimo njihove ranjene duše. Želimo da svi budu sretni u iščekivanju rođenja dragog nam Isusa.

Vraćajući se kući iz škole, gledam okićene izloge prepune božićnih ukrasa. Odjednom sam ugledao molećive oči starog prosjaka i u njima opazio blagi prijekor dok prekapa kantu za smeće tražeći obrok, vjerojatno prvi tog dana.

Ruke su mu crne, ispucale, prazne, a i pogled mu je prazan, bez sjaja. Odijelo mu je staro i iznošeno. Već je zahladilo, kaputa nema, a ni kape. O rukavicama ni govora.

Koliko je tuge i očaja u njegovim sjetnim očima i beznađa što ne zna kako će preživjeti. A Božić dolazi... I njemu je Božić, zar ne? Iščekujemo rođenje Božjeg sina. Odjednom mi je u mislima oživio evanđeoski tekst: „K svojima dođe, ali ga njegovi ne primiše.” Noć na betlehemske poljanama. Spasitelj leži na oštroj slami među životinjama. Na nebu se javlja veliko svjetlo, anđeli pjevaju. Pjevaju, jer „On će spasiti siromaha koji uzdiše.”

Nosim torbu u kojoj je današnji obrok koji nisam stigao pojesti u školi. I nešto mi sinu. Siromašni pastiri donijeli su Spasitelju svoj dar. Vratim se par koraka, izvadim mali zamotuljak i pružim ga umornom starcu. Oči su mu se zasvijetlile, podigao je pogled prema meni. Upalila se mala iskra prepoznavanja moje dobre namjere.

I on treba jesti, a ja kod kuće imam dovoljno. Možda ovaj starac nema ni dom. Tko zna kakvi su ga vjetrovi i oluje kroz život šibali? Kući sam se vratio ispunjen radošću jer sam učinio dobro djelo. A svi znamo da je dobro činiti dobro u svakoj prilici i na svakom mjestu. I ja sam učinio zrnice dobrote za druge kako nas je učio Gospodin: „Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga.”

Veronika Lončar, 8. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Zagorka u Rimu

– Napokon ćeš vidjeti Rim! – uzbuđeno mi je viknula moja ponosna majka prije mog odlaska na dalek put. Sama sam se uvjerala da nema ničeg ljepšeg nego kad svojim radom i trudom, uz jaku volju, pouzdanjem u Božju providnost i povjerenjem u ekipu uspješ osvojiti nešto za čim dugo žudiš pa, kao nagradu uz već silno stečeno znanje, zaslužiš putovanje u tebi nikad viđen grad. Ali svaka priča ima svoj početak, pa tako i ova... i svakoj priči potrebno je da bude ispričana od početka.

Lani je bila jako zanimljiva tema Vjeronaučne olimpijade: „Odnos vjere i znanosti”. Moje prijateljice i ja htjele smo to dobro proučiti i, naravno, nešto osvojiti. Ali otkrit ću vam tajnu. Na početku je bilo premišljanja, nekima je to bila prva, a nekima treća godina. Teško je bilo uskladiti i vrijeme i potrebe, ali sve smo se snašle, udružile snage i odlučile krenuti naprijed. Prvi i najvažniji zadatak bila je molitva. Shvatiti koliko je ona bitna, a Bog velik. Drugi zadatak ipak je bio nešto lakši, unijeti sebe u zadanu temu i naučiti najvažnije. Na putu do uspjeha uvijek ima nekih padova, ali kada oko sebe imaš pozitivne ljude koji su ti uvijek spremni pomoći, sve je lakše. Od našeg Zagorja preko Zagreba stigle smo i u Šibenik, grad u kojem smo dokazale svu svoju snagu, povezanost, zajedništvo. Grad koji nas je zapravo doveo do tog čuvenog Rima...

Posljednji sati na hrvatskom tlu prolazili su sporo, a uzbuđenost u meni rasla je neopisivom brzinom. Put je bio dug i naporan, ali svi su putovi do nečeg dobrog, dragog i lijepog takvi, zato treba puno strpljivosti, tješila sam sama sebe. Dani u Rimu ispunili su sva moja očekivanja. Velik grad s prekrasno uređenim fontanama, raznovrsnim muzejima, knjižnicama, a nadasve bazilikama i crkvama koje čuvaju i skrivaju svaka svoju priču. Svaki djelić grada

me očarao, a ponajviše ljubazni domaćini i njihov milozvučni jezik. Rim je mjesto na koje bih se uvijek poželjela vratiti i ponovno istražiti njegovu prošlost. U kratko vrijeme povezala sam se s njime. Ovakvo iskustvo, sigurna sam, pamtit ću cijeli život.

Vrativši se svojem zelenom kraju, prepunom brjegova, potoka, šuma i vinograda, sjetila sam se svoje majke, koja me već sigurno brižno čeka.

Maštala sam i o svim onim hrvatskim znanstvenicima i njihovom odnosu prema vjeri. Na početku putovanja nadala sam se da ću i ja biti kao oni, da ću i ja nositi tu silnu vjeru u sebi i prenositi je drugima. A sada, sigurna sam, bit će tako! I nebo će pomoći i onaj koji nas stalno promatra i potiče na korak naprijed, onaj koji je zapravo i zaslužan za sve ovo.

Antea Dujic (6. r.), *Izvor ljubavi*
Voditeljica: Suzana Bukarica
Osnovna škola Domovinske zahvalnosti, Knin

Adrian Prlok, 8. razred

Voditeljica: Dubravka Rovičanac

Osnovna škola dr. Ante Starčevića, Zagreb

Ljubavni rastanak

Kad zauvijek odem od tebe, jedina moja, plakat će zora, oblaci, vjetar i kiše. Plakat će znanci i oni koji su me voljeli. Mirisat će nova jutra i zasjat će sunce i mirisat će cvijeće, a u zraku će strujati čarolija mojih ruku koje te zovu.

Past će i druga noć, a u mraku tmine i tišine grlit će te moje riječi i šapat ulica kojima koračaš. Kad odem ti ja, budit ćeš se kao i bezbroj puta prije, nekada sretna, a nekada tužna. Negdje u daljini iznad oblaka mahat ću svojim bijelim krilima u nadi i čežnji da ćeš me prepoznati. Znaj, bit ću nevidljiv oku tvom, ali hodat ću pored tebe kamo god išla i kuda god krenula. Grlit ću te rukama svojim, rukama nekada znamim, a sada tebi potpuno dalekim i nevidljivima. Gledat ću te tužnu i poslati vojsku vjetrova i kiša da ti kaže da je moja ljubav uvijek tu, beskonačna, hrabra i jaka.

Poslat ću ti zrake sunca i sjenu mjeseca u noći da bude tvoje svjetlo dok koračaš stazama života. Polako i tajno, dok spavaš, milovat ću te svojim nevidljivim rukama i grijati tvoje srce i dušu. I sasvim nenadano, u svakom novom dahu, bit ću tu, blizu tebe, potpuno nevidljiv, ali prisutan. Prepoznat ćeš me koračajući ulicama, u dahu vjetra, u kapi kiše, u listu cvijeta koji će pasti sasvim slučajno na tvoje rame ili ruku. Dodirnut ću te tada kao i bezbroj puta prije, a ti ćeš shvatiti da ne postoji granica koja dijeli ovaj svijet od drugoga.

Nikola Puhin, 8. razred
Voditeljica: Jozefina Barić
I. osnovna škola Vrbovec

Grimizni šal

Stajala je šćućurena uz ulaz u malu bijelu crkvu smještenu na sagu od nježnog mekog snijega. Pahuljice su parale tminu noći i plesale pod prigušenom svjetlošću uličnih svjetiljaka.

Promatrala je prolaznike stisnute u bespućima svojih zimskih kaputa dok joj je nosnice punio miris kestena. Tek pečenih, ukusnih kestena. Glad u želucu nagnala ju je da rukom posegne u džep. I ne pronade ništa. Uputila je tužan pogled ženi koja je, zamotana u svoj grimizni šal, držala njezinu hladnu ručicu. No, njezine vječno sjetne oči nisu joj mogle pomoći. S glađu u trbuhu i željom za zrelim mirisnim kestenima ušle su u crkvu. Da tamo pronadu utjehu. Utjehu nebeskog Oca.

Svake nedjelje, uz zvukove orgulja i zagasito obojene vitraje, u crkvi su se isticale malena djevojčica kovrčave kose i visoka zamišljena žena s grimiznim šalom. Tamo su pronalazile dom, u redovima starih klupica, u mirisu voska mnogobrojnih svijeća, u očima svoga Oca, koji je tamo uvijek bio uz njih.

Prolazila je. Nedjelja za nedjeljom. Jesen je dolazila i odlazila. Miris kestena ispunjavao je zrak sve dok ga nisu zamijenili mirisi borova obasjanih božićnim svjetlom.

I malena djevojčica više nije bila malena, ni djevojčica. Odrasla je. Protegnula se u visoku i vitku djevojku još uvijek kovrčave kose. I nikad nije imala mnogo, zapravo nije imala ništa doli ruke koja je stalno grijala njezinu, ruke koja je postajala sve starija i hrapavija. Žena u grimiznom šalu iz nedjelje u nedjelju bivala je pogrbljenija, a njezine oči sve sjetnije i sjetnije. Sve do jedne jesenske večeri kad su mirisni kesteni mamili prolaznike pokraj crkve.

Orgulje su svirale, orila se pjesma mnogih glasova i odjednom se dvije ruke puste i tad – pade. Grimizni šal pade na hladni mramorni pod i ženine oči se sklope. Srce joj prestade kucati, izmoreno drhtajima pred svijetlim licem Oca Boga. Djevojka klekne pored nje i tihe jecaje pokriju zvukovi orgulja.

Klečala je u mračnoj ispovjedaonici i promatrala zrake svjetlosti što su se provlačile kroz malene rupice. Rekla je sve što joj je bilo na duši. Suze su joj orosile lice. Prisjetila se opet svega, i toplih kestena, i grimiznog šala, i one tople ruke. A toliko je godina prošlo... I njezino lice prošarale su bore.

Iziđe iz ispovjedaonice i polako priđe oltaru. Njezine se oči razrogače pred prizorom koji je vidjela. Na oltaru, na crvenom tepihu, pronađe onaj grimizni šal, ogrne ga i nosnice joj ispuni miris toplih, tek pečenih kestena.

Leana Buršić (6. r.), *Majka Terezija*
Voditeljica: Ksenija Šćulac
Osnovna škola Vladimira Nazora, Pazin
Područna škola Lupoglav

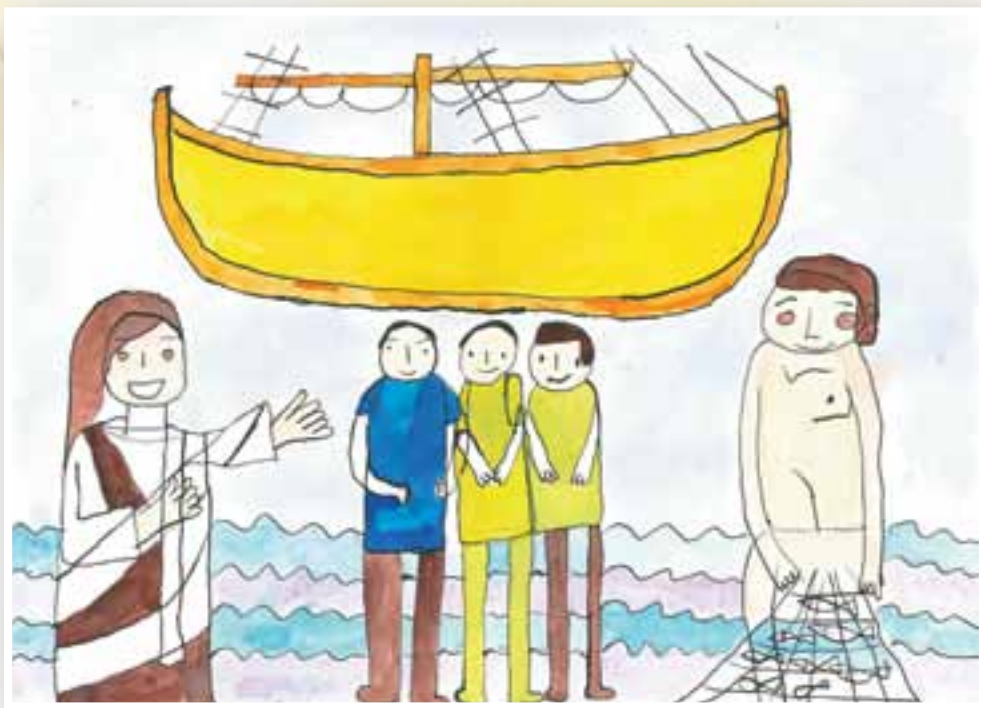
Križevci, travanj 2015.

Sigurni prijatelj

(IGROKAZI)

Marija Župčić (6. r.), *Predanost Bogu i ljudima / Noina arka*
Voditeljica: Mira Kovač
V. osnovna škola Bjelovar

Diana Pavliček, 7. razred

1. NAGRADA

Voditelj: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

Biser

Lica:

PARIS – bogati plemić

EMILIA – njegova žena

MARGARETA – njihova kći

SVEĆENIK MARKO – Margaretin učitelj i prijatelj

ROZA – Emilijina služavka

LUCIJA, ELENA I ANA – prosjakinje i Margaretine prijateljice

GOSPOĐA MACRETI – plemkinja grada Castella

FRANCESCA – njezina kći i Margaretina učenica

(Na sceni mladi bračni par plemića stoji iznad kolijevke svog novorođenog djeteta i razgovara. Uz kolijevku su dva stolca.)

PARIS (*uzrujano*): Mislio sam da se u tvom trbuhu skriva moj lijepi sin. Jedva sam čekao da se rodi i da bude bolji u svemu od drugih plemićkih sinova.

EMILIA (*tužno*): Trebao je biti sin, a ne djevojčica!

PARIS (*ljutito*): Djevojčica je sitna i grbava, čini se da joj je jedna noga kraća od druge, a i primalja kaže da je slijepa!

EMILIA (*zaprepašteno*): Slijepa!? Bože moj, kakvo zlo!

PARIS (*ljutito*): Što ćemo sada s njom? Ne mogu je pokazati roditeljima, rodbini i prijateljima!

EMILIA (*zabrinuto*): A što će tek reći moji roditelji! Bolesno dijete bit će njihova i moja sramota pred svijetom!

PARIS (*ponosno*): Znam što ćemo učiniti s malom! Najbolje da ju sakrijemo dok malo ne naraste, a onda ćemo vidjeti što dalje s njom!

EMILIA (*znatiželjno*): A kamo ćeš ju sakriti?

PARIS (*ponosno*): Podići ću malenu ćeliju uz staru, ruševnu kapelicu u šumi i tamo je smjestiti. Tamo ju nitko neće vidjeti i nitko neće saznati da postoji!

EMILIA (*uzbuđeno*): Kako si se samo toga dosjetio?

PARIS (*odlučno*): Tako je najbolje za nas! Zadužit ćemo nekog da se brine o maloj i da joj donosi hranu.

EMILIA (*uzbuđeno*): Možemo pitati našeg svećenika za savjet!

PARIS (*ravnodušno*): Kako želiš. Uskoro će doći održati misu pa ga pitaj.

(Paris nervozno šeće scenom dok Emilia tužno promatra dijete u kolijevci.)

EMILIA (*tužno*): Kako ćemo ju nazvati?

PARIS (*ozbiljno*): Ne znam! Nisam razmišljao o tome. Da je mala zdravi sin, nosila bi ime mog slavnog djeda.

EMILIA (*uzbuđeno*): Neka bude Margareta!

PARIS (*ogorčeno*): Ženo, Margareta na grčkom jeziku znači biser! Ti smatraš da ovo dijete zaslužuje to ime?!

(Na scenu dolazi svećenik te započinje razgovor s Parisom i Emilijom.)

PARIS (*uljudno*): Velečasni, dođite! Odlučili smo dijete odgajati izvan doma. Uredit ćemo joj ćeliju kod stare kapelice u šumi.

SVEĆENIK MARKO (*strogo*): Zatvorit ćete dijete?! Ona je bolesna! Potrebni su joj roditelji! Kako ju možete odbaciti?

PARIS (*ljutito*): To je moje dijete i mogu s njim što hoću!

SVEĆENIK MARKO (*strogo*): Dijete je vaše, ali osuđujem vaš postupak! Dopustite mi da se brinem o djetetu i da ju posjećujem u zatočeništvu!

PARIS (*ljutito*): Radite što hoćete s njom!

EMILIA (*tužno*): Ime joj je Margareta.

(Paris i Emilija odlaze sa scene. Svećenik ostaje uz kolijevku i moli, a zatim dolazi služavka i odnosi dijete.)

ROZA *(blago)*: Oče, odnijet ću malenu na krštenje u katedralu. Molit ću da joj Gospodin ne uskrati svoju ljubav. Neka ona u njemu nađe utjehu, a on u njoj najljepši biser vjernika i blaženika! Biseru mali, on ima pripravljen put za tebe! Idemo k njemu!

(Roza odnosi dijete, a svećenik sjedne i moli krunicu. Na scenu dolazi mala Margareta.)

MARGARETA *(radosno)*: Oče, jeste li to vi?

SVEĆENIK MARKO *(blago)*: Jesam, drago moje dijete!

MARGARETA *(radosno)*: Možemo nastaviti s čitanjem Svetog pisma?

SVEĆENIK MARKO *(ponosno)*: Margareta, ti si zaista moja najbolja učenica! Zapamtila si sve molitve i psalme koje sam ti čitao. Dane provodiš u molitvi. Naš je Gospodin zasigurno sretan što si mu predala cijelo svoje srce i svoj mladi život!

MARGARETA *(radosno)*: On je moj prijatelj i ja se pouzdajem u njega! Molim za vas, za svoje roditelje i duše u čistilištu.

SVEĆENIK MARKO *(blago)*: Tražiš li od Gospodina u molitvama nešto i za sebe?

MARGARETA *(zbunjeno)*: Za sebe? Oče, meni nije ništa potrebno! Moja je želja živjeti i moliti za druge. Drugačije nikome ne mogu pomoći jer sam malena i slaba, a i sama ovisim o milosti svojih roditelja.

SVEĆENIK MARKO *(oduševljeno)*: Rijetko u svijetu nalazimo biser poput tebe!

MARGARETA *(zbunjeno)*: Oče, ne volim kad me hvalite! Sramim se! Nisam bila baš iskrena u svom odgovoru. Tražim nešto od Gospodina. Željela bih živjeti u samostanu.

SVEĆENIK MARKO *(blago)*: Gospodin je darežljiv i možda ti ispuni molbu! Margareta, roditelji te vode na hodočašće u Castello.

MARGARETA (*uzbuđeno*): Hodočašće u Castello? Ne mogu vjerovati! Moje oči neće vidjeti svetišta, ali duša hoće. Ovaj dan postat će moj blagdan!

SVEĆENIK MARKO (*radosno*): Velika je tvoja vjera, dijete!

(*Na scenu dolaze Margaretini roditelji, Emila i Paris. Svećenik se oprašta od Margarete i odlazi sa scene.*)

SVEĆENIK MARKO (*uljudno*): Dragim hodočasticima želim Božji blagoslov i sretan put!

MARGARETA (*veselo*): Od srca vam hvala, oče! Pođite s nama!

PARIS (*oštro*): Otac ima drugih obaveza!

EMILIA (*blago*): Otac će s nama drugi put!

(*Svećenik odlazi sa scene. Emilia uzima Margaretu za ruku i vodi ju prema sredini scene.*)

EMILIA (*blago*): Margareta, moli sada za svoje ozdravljenje! Došli smo u svetište.

(*Dok Margareta moli, njezini roditelji stoje po strani i razgovaraju.*)

PARIS (*ljutito*): Najbolje bi bilo da se mi nje riješimo! Vidiš da nije ozdravila. Stvara nam veliku sramotu!

EMILIA (*zbunjeno*): Kako misliš da je se riješimo?

PARIS (*odlučno*): Ostavimo ju ovdje!

EMILIA (*zbunjeno*): Hajde, idemo!

PARIS (*oštro*): Margareta, idemo kupiti svijeće! Čekaj nas ovdje!

(*Margaretini roditelji odlaze sa scene. Na scenu dolazi prosjakinja Lucija. Lucija zastane podalje od Margarete u molitvi. Margareta i dalje ostaje u molitvi kraće vrijeme.*)

MARGARETA (*blago*): Smijem li zapaliti svijeću? Oče? Majko? Gdje ste?

(*Lucija prekida molitvu te prilazi Margareti i uzima ju za ruku.*)

LUCIJA (*zabrinuto*): Moje ime je Lucija. Možda si se izgubila?

MARGARETA (*sramežljivo*): Pokušavam dozvati svoje roditelje, ali ih nema!

LUCIJA (*blago*): Svetište je prazno! Ovdje nema nikoga osim nas.

MARGARETA (*zabrinuto*): Zaista ih nema?

LUCIJA (*tužno*): Možda su te ostavili? Vidjela sam plemkinju i plemića kao žurno izlaze iz svetišta i ulaze u kočiju.

MARGARETA (*tužno*): U pravu si. To su bili moji roditelji. Dovedi su me ovamo da ozdravim da ih više ne sramotim. Gospodin im se nije smilovao. Ostala sam ista!

LUCIJA (*blago*): Ne brini! Ostat ćeš sa mnom. Ja sam siromašna prosjakinja, ali brinut ću za tebe i bit ću tvoja prijateljica!

MARGARETA (*radosno*): Gospodin me nije napustio! Tebe mi šalje u nevolji! Bлагословljena dobrota, pomoć i ljubav njegova!

LUCIJA (*zbunjeno*): Amen! Govoriš poput svećenika! Ti poznaješ Gospodina? Znaš njegove molitve?

MARGARETA (*radosno*): Gospodin poznaje mene i po njegovoj milosti upoznala sam Sveto pismo!

LUCIJA (*zbunjeno*): Znaš čitati Sveto pismo, a slijepa si?

MARGARETA (*pobožno*): Ne moraš znati čitati, već je važno znati slušati! Primaj Gospodinove riječi u svoje srce i dopusti da one u njemu upale vatru ljubavi i predanja njemu i bližnjima!

LUCIJA (*radosno*): Elena! Ana! Dođite, pronašla sam sveticu! Živjet će s nama, mi ćemo brinuti o njoj, a ona će pričati o Gospodinu i podučavati nas molitvama!

(*Na scenu dolaze Lucijine sestre, Elena i Ana.*)

ELENA (*znatiželjno*): Zar je zbilja sveta? Djeluje mi tako obično, ali ipak ima nešto posebno u njoj!

ANA (*nježno*): Tako je sićušna i krhka! Gle, na leđima joj rastu krila! Pokaži put u raj!

LUCIJA (*uvjerljivo*): Gospodin je s njom! Ona svijetli kao biser u noći. Margareto, pričaj nam o Gospodinu!

ANA (*brzo*): I o svetom Dominiku! Vidjela sam danas njegove bijele fratre na ulici!

ELENA (*oduševljeno*): Bili su tako sretni, a njihova pjesma tako mila da me rasplakala.

(*Lucija, Ana i Elena posjedaju oko Margarete, a ona započne govoriti o Gospodinu.*)

MARGARETA (*dostojanstveno*): Ime Gospodinovo je ljubav. Ona traži predanje. Predajemo se njemu i bližnjima. Ona ne traži ništa zauzvrat i donosi njega kao blagoslov i mir. Kad primiš njegovu riječ, moraš ju slati dalje i propovijedati kao otac Dominik!

(*Na scenu dolazi bogata gospođa Macreti s kćeri Francescom.*)

GOSPOĐA MACRETI (*uljudno*): Oprostite, tražim Margaretu iz Metole. Ovo je moja kći Francesca. Želim da ju Margareta podučava vjeri. Ona je i vaša učiteljica, zar ne?

LUCIJA, ANA, ELENA (*glasno*): Ovo je naša učiteljica i svetica, naš biser!

FRANCESCA (*radosno*): Gospodin je sigurno s nama kad smo ju tako brzo pronašle!

MARGARETA (*radosno*): Očekivala sam vas! Gospodin poznaje vašu vjeru i od vas traži da zajedno sa mnom postanete trećoretkinje dominikanskog reda.

GOSPOĐA MACRETI (*pobožno*): Neka se ispuni tvoje proroštvo, Margareta!

FRANCESCA (*uzbuđeno*): Spremne smo krenuti putem Gospodina i svetog Dominika!

(*Svi pobožno kleknu, a Margareti se pridružuju anđeli i pjevaju Gloria in excelsis Deo.*)

(*Igrokaz je nastao prema događajima iz životopisa blažene Margarete iz Metole.*)

Nikolina Pavliček, 7. razred

2. NAGRADA

Voditelj: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

Rita

Lica:

ANTONIO LOTTI – trgovac iz Spoleta

AMATA – njegova žena

RITA – njihova kći

PAOLO MANCINI – Ritin zaručnik i muž

JAKOV I MARIO – njihovi sinovi

LUKRECIJA – redovnica i Ritina prijateljica

SVETI IVAN KRSTITELJ – Ritin svetac zaštitnik

(Na sceni se nalazi veliki stol, nekoliko stolica i košara te raspelo. Stariji muškarac i žena zabrinuto dolaze na scenu i započinju razgovor.)

AMATA (*tužno*): Antonio, ne možeš to učiniti našoj jednoj kćeri! Molim te, razmisli još jednom! Isprosili smo ju od Boga u zrelih godinama našeg života, sjeti se! Ovo nam je možda zadnja i jedina prava prilika da mu iskreno zahvalimo na ukazanoj milosti i predivnoj kćeri.

ANTONIO (*odlučno*): Rita neće postati redovnica! Dogovorio sam joj dobar brak! Mladić je iz ugledne i imućne obitelji.

AMATA (*tužno*): Slomit ćeš srce našoj kćeri! Ona čitav život želi postati redovnica poput Lukrecije. Evo i sada je u samostanu! Pomaže redovnicama u svim poslovima i obilazi nemoćne i stare.

ANTONIO (*nježno*): Naša kći je plemenita srca i to je, draga moja Amato, tvoja zasluga, ali sama si rekla da smo stari i moramo dobro zbrinuti kćer prije nego napustimo ovaj svijet!

AMATA (*odlučno*): U samostanu će biti sigurna... Bog će je najbolje štititi kad mi jednom odemo...

ANTONIO (*strogo*): Otvori oči, Amato! Vrijeme u kojem živimo teško je! Vlada kuga, glad, mržnja i ratovi. Ljudima nije ništa sveto. Samostani nisu više sigurni. Žena je jedino sigurna uz muža.

AMATA (*radosno*): Evo, dolazi Rita!

(*Na scenu dolazi Rita noseći košaru. Radosno prilazi majci, ljubi ju i predaje joj cvijeće.*)

ANTONIO (*ozbiljno*): Rita, moramo razgovarati!

RITA (*radosno*): Reci, najdraži oče!

AMATA (*tužno*): Rita, sjedni uz mene!

(*Rita sjeda uz majku.*)

ANTONIO (*ozbiljno*): Rita, dugo sam razmišljao i odlučio sam da se udaš i osnuješ obitelj!

RITA (*potreseno*): Ali ne želim to! Želim se zavjetovati! Pusti me da krenem tim putem! To je put Božje milosti.

ANTONIO (*odlučno*): Žao mi je, Rita! Brak je dogovoren i to se više ne može raskinuti! Paolo Mancini je tvoj zaručnik. Bogat je i ugledan. Voli te i dobro će se brinuti o tebi.

RITA (*odlučno*): Nije vjernik! Ne voli Gospodina. Ne mogu se udati za takvog čovjeka.

ANTONIO (*strogo*): Rita, udaješ se za Paola, odlučeno je! Ovo je moja zapovijed!

AMATA (*nježno*): Isplači se, kćeri...

(*Antonio i Amata odlaze sa scene. Rita sjeda za stol i plače. Na scenu dolazi mladić i prilazi Riti te ju hvata za rame.*)

RITA (*ljutito*): Što želiš od mene?

PAOLO (*zabrinuto*): Zašto je brak sa mnom tebi tako velik problem, Rita?

RITA (*ljutito*): Paolo, ne poštuješ Božje zapovijedi! Živiš u grijehu, ne znaš praštati, ne pomažeš bližnjima...

PAOLO (*grubo*): Dosta! Tko si ti da mi naređuješ kako ću živjeti? Ja živim kako želim jer sam slobodan. Meni suditi može samo moja obitelj, a ne ti!

(Paolo ljutito odlazi sa scene. Rita ostaje sama i plače. Pada na koljena i počinje moliti.)

RITA (*pobožno*): Gospodine, prihvatit ću očevu zapovijed, ali budi uz mene! Želim osjetiti tvoju živu prisutnost u sebi jer ti si moj Bog i gospodar, moj otkupitelj i brat! Žarko te molim, učini srce mog zaručnika mekšim i milostivim! Unatoč mnogim grijesima što ih je počinio, smiluj mu se! Sveti Ivane Krstitelju, moj nebeski zaštitniče, moli za mene u ovom teškom času!

(Na scenu dolazi sveti Ivan Krstitelj. Prilazi Riti i tješi je. Rita oduševljeno sluša njegove riječi.)

SVETI IVAN KRSTITELJ (*nježno*): Rita, naš Gospodin te veoma voli i zato želiš da svojom brižnošću, ljubavlju, pobožnošću i milosrđem vratiš Paola na pravi put. Budi predana svim potrebitima! Oni će naći put k tebi. Rito, moli i radi!

(Sveti Ivan Krstitelj odlazi sa scene. Rita razmišlja o njegovim riječima, a zatim ustaje, povezuje kosu, stavlja maramu i pregaču te počinje priređivati stol za objed. Na scenu dolazi redovnica Lukrecija.)

LUKRECIJA (*blago*): Rito, moja draga sestro!

RITA (*radosno*): Lukrecijo, dobro došla u moj skromni dom! Raduje me tvoj posjet!

LUKRECIJA (*milo*): Zaboravila si na mene, Rito! Napustila si grad bez pozdrava.

RITA (*blago*): Oprosti! Sve se dogodilo iznenada. Paolo je odlučio prekinuti sa svojim dosadašnjim načinom života i poželio živjeti na selu. Ovdje želi odgojiti naše sinove, Jakova i Marija.

LUKRECIJA (*važno*): Blagoslovljena bila, Rito! Molitvama, postom i milosrđem uspjela si Paola vratiti na pravi put!

RITA (*ponosno*): Gospodin je milosrđe i nikad ne odbija iskrene molbe, a bližnji nas uvijek blagoslove kada im izađemo ususret. Molitve i blagoslovi promijenili su Paola, a ne ja! Hvala pripada Ocu nebeskome!

LUKRECIJA (*oduševljeno*): Jednom će on proslaviti tvoje ime, osjećam to!

RITA (*sramežljivo*): Lukrecijo, ja sam uistinu sretna i hvala mu do vijeka na tome!

LUKRECIJA (*tužno*): Moram poći, uskoro će mrak. Do samostana ima više od dva sata hoda. Molit ću za tvoju obitelj svakog dana.

RITA (*tužno*): Zbogom, prijateljice!

(Rita grli Lukreciju. Lukrecija odlazi sa scene. Rita nastavlja dalje s pripremom stola. Na scenu dolazi Paolo sa sinovima.)

PAOLO (*veselo*): Rito, gladni smo!

RITA (*ozbiljno*): Ali za večeru nema ništa! Sve što smo imali podijelila sam hodočasniciima koji su krenuli u Rim.

JAKOV (*zabrinuto*): Ali ja ne mogu zaspati gladan, mama!

MARIO (*plačljivo*): Ja želim jesti sir!

PAOLO (*zamišljeno*): Majka će vam sigurno nešto pripremiti za večeru. Evo u ovoj košari ima kruha.

(Rita, Paolo i djeca sjedaju za stol.)

JAKOV (*ozbiljno*): Mama, mama, hoćemo li moliti?

PAOLO (*ozbiljno*): Naravno!

MARIO (*nestrpljivo*): Smijem li ja započeti molitvu, mama?

JAKOV (*plačljivo*): Ali, mama, ja želim moliti!

RITA (*blago*): Djeco, želite se moliti Gospodinu, a svađate se!

PAOLO (*ozbiljno*): Djeco, slušajte majku! Molit ćemo svi zajedno! Nakon večere otići ćemo u voćnjak pokupiti granje za vatru.

(Rita, Paolo i djeca mole. Nakon molitve Paolo sa sinovima odlazi sa scene. Rita sprema stol. Skida maramu i pregaču sa sebe te uzima iz košare crnu maramu i njome prekriva kosu.)

RITA (*tužno*): Gospodine, ostala sam posve sama! Ne mogu izdržati ovu bol! Nedostaje mi Paolo, nedostaju mi sinovi. Kako ću živjeti sama bez njih? Gospodine, zašto si uzeo k sebi moju obitelj, a mene ostavio da patim? Zašto?

(Na scenu dolazi sveti Ivan Krstitelj. Prilazi Riti te ju uzima za ruku i tješi.)

SVETI IVAN KRSTITELJ: Rito, Gospodin te nije ostavio! Imaj vjere! Imaj hrabrosti! Gospodin ima novu zadaću za tebe! Ustani, idemo!

RITA (*iznenađeno*): Kamo me vodiš?

SVETI IVAN KRSTITELJ (*blago*): U samostan svete Marije Magdalene! U mladosti svojoj htjela si Gospodinu tamo služiti. On se sjeća te tvoje želje i sada će ti pomoći da ju ostvariš.

RITA (*iznenađeno*): Ali ja sam sad nesretna udovica i majka bez sinova. Kako mu ja takva nesretna mogu služiti kao redovnica?

SVETI IVAN KRSTITELJ (*ozbiljno*): Rito, Gospodinu nije ništa nemoguće! Tvoj redovnički život bit će njegova nagrada tebi! Učinila si brojna djela milosrđa, privela muža vjeri, kršćanski odgojila sinove. Služila si svijetu, a sada ćeš služiti njemu.

(Sveti Ivan Krstitelj vodi Ritu držeći ju za ruku. Obilaze oko stola.)

SVETI IVAN KRSTITELJ (*brižno*): Ovdje ćemo stati. Spavaj, Rito!

(Rita sjeda na stolac i odmah zaspi. Sveti Ivan Krstitelj ostaje stajati nepomično uz Ritu. Na scenu dolazi redovnica Lukrecija i u čudu promatra usnulu Ritu. Lukrecija prilazi Riti i budi ju.)

LUKRECIJA (*iznenađeno*): Rita! Rita! Probudi se!

RITA (*umorno*): Gdje sam?

LUKRECIJA (*znatiželjno*): Rita, kako si ušla ovamo? Vrata samostana su zatvorena, a ključevi su kod mene?

RITA (*zbunjeno*): On me doveo!

LUKRECIJA (*iznenađeno*): Sveti Ivan Krstitelj?

RITA (*zbunjeno*): Baš on!

LUKRECIJA (*radosno*): Čudo u mojem samostanu! Dođi, Rito, neka sestre upoznaju novu članicu svoje družbe.

(*Redovnica Lukrecija zagrlji Ritu i odvede ju sa scene.*)

SVETI IVAN KRSTITELJ (*ponosno*): Rita je u samostanu provela mnogo godine, moleći i posteći, uvijek vjerna Gospodinu.

(*Igrokaz je nastao prema događajima iz životopisa svete Rite iz Cascije.*)

Dunja Rebić (1. r.), *Majka Terezija*
Križevci

Magdalena Lukaček, 8. razred

3. NAGRADA

Voditeljica: Željka Rabuzin

Osnovna škola Petrijanec

Pitanje

Lica:

MATIJA

MAGDALENA

TOMISLAV

STELA

ANA

DAVID

STELLA

(Na zatamnjenoj sceni nalazi se nas sedmero, koji prigušenim glasom sami sebi postavljamo pitanje nadajući se da nas čuje Bog koji je prisutan kao svjetlost koja dolazi s raznih strana na pozornicu.)

SVATKO: Čemu si me to poučio, Bože?

(Naša pitanja u skupnom monologu postaju sve glasnija, a mi se sudarimo te započinje dijalog sa zamišljenim sugovornikom, dajemo svaki pojedinačno svoj odgovor sebi i Bogu. Govorimo naizmjenice, glasno i samouvjerenom. Puni ljubavi prema Bogu i ljudima.)

MATIJA: Radujem se svakom jutru, svakom izlasku sunca, svakom osmijehu prijatelja.

Radujem se slobodi svog naroda, radujem se svačemu i ničemu, samo se radujem. Tome si me ti naučio, Bože!

MAGDALENA: Svaki je život važan, ni jedan nije manje vrijedan, a život je samo jedan. Svaki je čovjek moj brat, tome si me ti poučio, Bože!

STELA: Sunčevu svjetlost, zlatni različak, bijele oblačke i maslačke što plešu svoj prvi ljubavni ples, vjetar i slobodu, život i prirodu ti si me naučio voljeti.

TOMISLAV: Otvaram vrata i izlazim u svijet, radujem se susretu jer susrećem prolaznika, susrećem čovjeka, susrećem svog brata. Raduje li se i on, Bože?

DAVID: Pogledom pratim prekrasnu djevojku. Zaljubio sam se. Ljubav je kao okupano sunce. Ljubi bližnjega, tome si me poučio.

STELLA: Obitelj mi je sve, vjera i nada. Sretna sam jer sam zdrava. Spremna za životnu borbu, za čovjeka, za sjajno sunce, za zemlju. Tome si me poučio!

ANA: Miris svježine, plavetnilo neba, bjelina oblaka i vedrina dana, toplina sunca na mojoj koži, jarkost i šarenilo, to mirišem, to dodirujem, to promatram. Čujem govor, hod, disanje, ne vidim tebe, ali te osjećam u njima, u ljudima.

MAGDALENA: Jesi li uvijek sa mnom? Jesi li uvijek s nama? Jesi li me tome želio poučiti?

ZAJEDNO (*naizmjenice izgovaramo svoje stavove s osmijehom na licu*): Mi rastemo, mi živimo, mi volimo i radujemo se, mi grijeshimo i praštamo jer si nas ti tome poučio, Bože! Čuješ li nas? (*Kao jeka, više puta.*)

Vjeruj u nas i vidimo se! (*Izgovaramo s vjerom i ljubavlju, ponosno i nježno.*)

(Igra je nastala na radionici duhovne književnosti na satu hrvatskoga jezika.)

Popis škola koje su se odazvale natječaju

Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek
Centar za odgoj, obrazovanje i rehabilitaciju, Križevci
Češka osnovna škola Josipa Ružičke, Končanica,
Područna škola Dioš
I. osnovna škola Vrbovec
II. osnovna škola Bjelovar
III. osnovna škola Bjelovar
V. osnovna škola Bjelovar
VI. osnovna škola Varaždin
Katolička osnovna škola, Šibenik
Katolička osnovna škola, Požega
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
Osnovna škola „Braća Ribar”, Posedarje
Osnovna škola Breznički Hum
Osnovna škola Brod Moravice
Osnovna škola Domašinec
Osnovna škola Domovinske zahvalnosti, Knin
Osnovna škola Donja Stubica
Osnovna škola Dore Pejačević, Našice
Osnovna škola dr. Ante Starčevića, Zagreb
Osnovna škola Draganići
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb
Osnovna škola „Đuro Ester”, Koprivnica
Osnovna škola „Fran Franković”, Rijeka
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
Osnovna škola Ivana Kukuljevića Sakcinskog,
Područna škola Tina Ujevića, Salinovec
Osnovna škola Jakovlje
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
Osnovna škola Jurja Klovića, Tribalj
Osnovna škola Kaštanjer, Pula
Osnovna škola Legrad

Osnovna škola Ljubljana, Zagreb
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Matija Antun Reljković, Cerna
Osnovna škola Mitnica
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Nedelišće
Osnovna škola „Neorić-Sutina”, Neorić
Osnovna škola Novi Marof
Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec
Osnovna škola „Petar Zrinski”, Čabar
Osnovna škola Petrijanec
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy, Gornja Rijeka
Osnovna škola Stjepana Antolovića, Privlaka
Osnovna škola Stjepana Radića, Bibinje
Osnovna škola Stjepana Radića, Čaglin
Osnovna škola „Stjepan Radić”, Imotski
Osnovna škola Sveta Nedelja
Osnovna škola Sveti Filip i Jakov
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
Osnovna škola „Sveti Matej”, Viškovo
Osnovna škola Šime Budinića, Zadar
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
Osnovna škola „Trsat”, Rijeka
Osnovna škola „Turnić”, Rijeka
Osnovna škola Veliki Bukovec, Mali Bukovec
Osnovna škola Veruda, Pula
Osnovna škola „Vežica”, Rijeka
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Vjekoslava Paraća, Solin
Osnovna škola Vladimir Nazor, Duga Resa
Osnovna škola Vladimira Nazora, Pazin,
Područna škola Lupoglav

U pripremi i izvedbi 4. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 25. travnja 2015. u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Dražen Bokan, Martina Valec-Rebić (koordinatrica Natječaja),
Danijela Zagorec (koordinatrica Susreta), Lucija Martinčić i Sandra Poje (scenografija),
Suzana Balić, Romana Erhatic, s. Marinela Anda Garić, Jasmin Ibrahimagić,
Mihaela Ljutić, Marija Kučina, Ivan Pokupec, Ankica Špoljarić Mandić,
Martina Tumpa, Ana Andrić, Velimir Iveković, Valentina Jurišić,
Petra Kačarovski, Sanja Vujić

Pokrovitelji:

Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta
Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Alfa, Verbum
Galerija hrvatske sakralne umjetnosti „Laudato”

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Naklada Ljevak
Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica
Hrvatska dominikanska provincija

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina,
Pučko otvoreno učilište Križevci, Glazbena škola Alberta Štrige Križevci,
Srednja škola „Ivan Seljanec” Križevci, KUD Križevci,
Turistička zajednica Križevci, Dom za starije i nemoćne osobe Novak,
Grafocentar d. o. o., roditelji djece OŠ Ljudevita Modeca

Na natječaj za 4. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2014., pristiglo je 185 književnih te 109 likovnih radova iz ukupno 65 škola s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 158 učenika iz 49 škola te 24 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz) te je pristiglo 100 pjesama, 78 proznih radova i 7 igrokaza.

Na likovni natječaj javilo se 85 učenika iz 33 škole te 14 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 25. travnja 2015. nagrađen će biti 21 rad (3 glavne i 3 dodatne nagrade u žanru poezije, 3 glavne i 3 dodatne nagrade u žanru proze, 3 glavne nagrade u žanru igrokaza, 3 glavne i 3 dodatne nagrade u kategoriji likovnih radova), 13 će književnih radova biti javno izvedeno, a 20 likovnih radova bit će izloženo na prigodnoj izložbi „Mi smo svjetlo Kristovo”. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 67 književnih i 20 likovnih radova.

ISBN: 978-953-241-464-6

9 789532 414646

www.glas-koncila.hr Cijena: 40 kn

